

Klasa: 022-03/13-01/116
Urbroj:50301-05/25-13-2

Zagreb, 24. svibnja 2013.

PREDSJEDNIKU HRVATSKOGA SABORA

Predmet: Prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Općeg poreznog zakona, s Konačnim prijedlogom zakona

Na temelju članka 85. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 85/2010 – pročišćeni tekst) i članaka 129., 159. i 161. Poslovnika Hrvatskoga sabora, Vlada Republike Hrvatske podnosi Prijedlog zakona o izmjenama i dopunama Općeg poreznog zakona, s Konačnim prijedlogom zakona za hitni postupak.

Ovim zakonskim prijedlogom usklađuje se zakonodavstvo Republike Hrvatske sa zakonodavstvom Europske unije, te se u prilogu dostavlja i Izjava o njenoj usklađenosti s pravnom stečevinom Europske unije i pravnim aktima Vijeća Europe.

Za svoje predstavnike, koji će u njezino ime sudjelovati u radu Hrvatskoga sabora i njegovih radnih tijela, Vlada je odredila Slavka Linića, ministra financija, mr. sc. Borisa Lalovca, zamjenika ministra financija, Nadu Čavlović Smiljanec, pomoćnicu ministra financija i ravnateljicu Porezne uprave, te dr. se. Maroja Langa, pomoćnika ministra financija.

PREDSJEDNIK

Zoran Milanović

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

**PRIJEDLOG ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA OPĆEG POREZNOG
ZAKONA, S KONAČNIM PRIJEDLOGOM ZAKONA**

Zagreb, svibanj 2013.

PRIJEDLOG ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA OPĆEG POREZNOG ZAKONA

I. USTAVNA OSNOVA ZA DONOŠENJE ZAKONA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o izmjenama i dopunama Općeg poreznog zakona sadržana je u odredbi članka 2. stavka 4. podstavka 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 85/2010 - pročišćeni tekst).

II. OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA SE TREBAJU UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE KOJE ĆE DONOŠENJEM ZAKONA PROISTEĆI

A) Ocjena stanja

Opći porezni zakon (Narodne novine, broj 147/2008) donesen je 2008. godine, a stupio je na snagu 1. siječnja 2009. godine. Opći porezni zakon (u nastavku: OPZ), prihvaćen je kao temeljni zakon koji propisuje postupovne odredbe u poreznim postupcima te na taj način osigurava jednoobraznost postupanja u svim poreznim postupcima. Postupovnim odredbama uređene su sve bitne značajke porezno-pravnog odnosa, kao prava i obveze sudionika u poreznom odnosu: poreznih tijela i poreznih obveznika te poreznih jamaca, ali i postupovne odredbe za njihovu primjenu. Stupanjem na snagu OPZ-a, 1. siječnja 2009. godine, ujedno je prestao važiti prethodni istoimeni Opći porezni zakon (Narodne novine, br. 127/2000, 86/2001 i 150/2002).

Danas važeći OPZ, od dana stupanja na snagu mijenjan je i dopunjavan Zakonom o izmjenama i dopunama OPZ-a (Narodne novine, broj 18/2011). Navedenim Zakonom o izmjenama i dopunama Općeg poreznog zakona za ciljani segment poreznih obveznika propisana je obveza podnošenja obrazaca poreznih prijava i izvješća potrebnih za oporezivanje, u elektroničkom obliku. Nadalje, izvršene su izmjene i dopune odredaba s ciljem usklađivanja s odredbama tada važećeg Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/2005 i 41/2008) i odredbama Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (Narodne novine, broj 91/2010) u dijelu provedbe ovrhe, te odredaba sadržanih u glavi IX. OPZ-a, a koje se odnose na razmjenu informacija između država članica Europske unije o isplaćenim kamatama na dohodak od štednje radi njihovog potpunog usklađenja s Direktivom Vijeća 2003/48/EZ.

Važeći OPZ je mijenjan i dopunjavan Zakonom o izmjenama i dopunama OPZ-a (Narodne novine, broj 78/2012). Spomenute izmjene i dopune OPZ-a u najvećoj mjeri usmjerene su na propisivanje izravnih i neizravnih mjera radi poboljšanja naplate poreznog duga.

Zadnja izmjena i dopuna OPZ-a nastupila je 30. studenoga 2012. godine, donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama OPZ-a (Narodne novine, broj 136/2012), što se odnosilo na nekoliko izmjena i dopuna OPZ-a pri čemu se najveći dio odnosio na izmjene i dopune OPZ-a vezane uz račun za gotovinski promet te postupak predstečajne nagodbe.

B) Osnovna pitanja koja se uređuju predloženim Zakonom

Predloženim zakonom o izmjenama i dopunama Općeg poreznog zakona predlaže se:

1. usklađenje sa zakonodavstvom Europske unije,
2. usklađenje s Prekršajnim zakonom,
3. ostale izmjene i dopune.

1. Usklađenje sa zakonodavstvom Europske unije

Predloženim Zakonom o izmjenama i dopunama Općeg poreznog zakona predlaže se potpuno usklađivanje s novonastalom pravnom stečevinom Europske unije u području administrativne suradnje, i to s Direktivom Vijeća 2011/16/EU o administrativnoj suradnji na području oporezivanja koja zamjenjuje Direktivu 77/799/EEZ, te s Direktivom Vijeća 2010/24/EU o uzajamnoj pomoći pri naplati tražbina povezanih s porezima, carinama i drugim mjerama koja zamjenjuje Direktivu 2008/55/EZ.

Usklađenja vezana za odredbe Direktive 2011/16/EU se odnose na uspostavu šireg područja primjene administrativne suradnje, definiraju se rokovi za razmjenu informacija, osnažuje se i potiče spontana razmjena informacija, nazočnost službenika jedne države u drugoj državi članici, usporedni nadzori nad osobama u dvije ili više država, daljnje jačanje odredbi o mogućnosti dostave akata preko nadležnih tijela drugih država članica. Proširuje se i definira pravo korištenja dobivenih informacija i dokumenata, mogućnost da se pod određenim uvjetima informacije proslijede i državama nečlanicama Europske unije. Jasnije se postavljaju pravila za odbijanje dostavljanja informacija. Također se propisuje obvezno korištenje standardnih obrazaca i njihovo dostavljanje elektroničkim putem, preko za to utvrđenih komunikacijskih kanala. Sve spomenute izmjene trebale bi stupiti na snagu s danom pristupa Republike Hrvatske Europskoj uniji.

Uz navedeno, od 1. siječnja 2015. godine stupile bi na snagu odredbe koje se odnose na obvezu automatske razmjene informacija s državama članicama. Tom razmjenom će se prosljeđivati informacije o određenim kategorijama dohotka i kapitala, a koje se odnose na rezidente drugih država članica.

Usklađenja vezana za odredbe Direktive 2010/24/EU odnose se na određivanja jasnijih pravila i proširenje opsega uzajamne pomoći pri naplati stranih tražbina, čime se omogućuje naplata svih vrsta tražbina tijela javne vlasti koje se odnose na poreze, carine, pristojbe i druga javna davanja. Važna promjena je usvajanje ujednačenog instrumenta za provedbu mjera u zamoljenoj državi članici, tako zvane jedinstvene ovršne isprave, te uvođenje obveznih standardnih obrazaca za pojedine mjere pružanja pomoći. Kao novost, propisana je pravna osnova za razmjenu informacija o specifičnim povratima poreza i carina bez prethodnog zahtjeva. Utvrđuju se jasnija pravila za dostavu zahtjeva i dokumenata u elektroničkom obliku, te se preciziraju pravila o upotrebi jezika. Propisuje se da se u slučajevima osporavanja tražbine i drugih dokumenata od strane zainteresirane osobe, postupak pokreće pred tijelom države članice podnositeljice zahtjeva. U tom slučaju zamoljeno tijelo treba zastati s postupkom. Uređuje se i pitanje obustave, prekida ili produljenja rokova zastare. Jasnije se definira i mogućnost korištenja dobivenih informacija zaprimljenih tijekom pružanja pomoći pri naplati drugim državama. Navedene izmjene trebale bi stupiti na snagu s danom pristupa Republike Hrvatske Europskoj uniji.

Predloženim Zakonom o izmjenama i dopunama Općeg poreznog zakona, radi potpunog usklađivanja s Direktivom Vijeća 2003/48/EZ, jasnije i preciznije se propisuju temeljni pojmovi navedene Direktive: isplatitelj kamata, isplatitelj po primitku, isplaćena kamata, stvarni korisnik kamata, pojam rezidentnosti te utvrđivanje identiteta stvarnog korisnika kamata. Ove pojmove je potrebno precizno propisati kako bi se omogućilo da isplaćena kamata od isplatitelja, čije je sjedište u Republici Hrvatskoj, bude oporezovana prema propisima države članice u kojoj je stvarni korisnik rezident.

2. Usklađenje s Prekršajnim zakonom

Vezano uz usklađenje s Prekršajnim zakonom, izvršena je i selekcija prekršaja prema težini te njihovo grupiranje u određene kategorije prema težini prekršaja. Visina novčane kazne usklađena je s odredbama Prekršajnog zakona. Porezni prekršaji grupirani su kao lakši, teži i najteži, a za svaku grupu prekršaja određene su posebne novčane kazne.

3. Ostale izmjene i dopune

Predloženim izmjenama i dopunama:

- taksativno se navode prometi koji su izuzeti od obveze izdavanja računa (priređivanje lutrijskih igara, igara klađenja, automata i slično) te na prodaju vlastitih poljoprivrednih proizvoda u situacijama u kojima ne postoji infrastrukturna podrška ili bi bilo iznimno teško osigurati neometanu provedbu izdavanja računa putem naplatnog uređaja;
- uvode se članci koji se odnose na strategiju upravljanja poreznim dugom, u svrhu propisivanja modernog i učinkovitog pristupa naplati i prisilnoj naplati poreznog duga. Propisuju se mjere za otklanjanje trošenja vremena i truda na praćenje starih i uglavnom nenaplativih dugovanja.
- Za zastupnike fizičkih i pravnih osoba, kojima je dokazano počinjenje kaznenog djela utaje, propisuje se početak zastare prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata. Propisuje se također, mogućnost obustave ovrhe u slučaju odgode izvršenja rješenja, neovisno o tome tko odgađa izvršenje rješenja koje prisilno naplaćuje porezno tijelo;
- U slučaju otpisa duga, dodaje se odredba kojom se predviđa ponovno evidentiranje duga:
 - u slučaju zlouporabe prava;
 - u slučaju postojanja pravomoćnog rješenja o brisanju iz sudskog registra.

C) Posljedice koje će donošenjem Zakona proisteci

Razlog za donošenje ovoga Zakona je usklađivanje s Direktivom Vijeća 2011/16/EU, Direktivom Vijeća 2010/24/EU i Direktivom Vijeća 2003/48/EZ, odnosno potpuno usklađivanje s pravnom stečevinom Europske unije.

Odredbe koje se usklađuju s navedenom pravnom stečevinom Europske unije omogućit će učinkovitu razmjenu informacija između država članica u području poreza i naplati stranih tražbina, a u cilju borbe protiv porezne evazije i poreznih utaja, povećanja prihoda državnog proračuna te očuvanja financijskih interesa država članica Europske unije.

III. OCJENA I IZVORI POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Za provođenje ovoga Zakona nije potrebno osigurati dodatna sredstva u državnom proračunu Republike Hrvatske iz razloga što je dio troškova financiran iz sredstava Europske unije kroz program IPA 2008, a dio troškova predviđen je okvirnim ugovorom između Ministarstva financija, Porezne uprave i Agencije za podršku informacijskim sustavima i informacijskim tehnologijama (APIS IT d.o.o).

IV. OBRAZLOŽENJE PRIJEDLOGA ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

U skladu s člankom 161. Poslovnika Hrvatskoga sabora predlaže se donošenje ovoga Zakona po hitnom postupku obzirom da se predloženi Zakon usklađuje s pravnom stečevinom Europske unije za administrativnu suradnju u području poreza i za razmjenu informacija o isplaćenim kamatama na štednju na području Europske unije, što je jedan od uvjeta pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji.

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA OPĆEG POREZNOG ZAKONA

Članak 1.

U Općem poreznom zakonu (Narodne novine, br. 147/2008, 18/2011, 78/2012 i 136/2012) iza članka 1. dodaje se naslov iznad članka i članak 1.a koji glasi:

„Prijenos i provedba propisa Europske unije

Članak 1.a

(1) Ovim se Zakonom u pravni poredak Republike Hrvatske prenose sljedeće direktive Europske unije:

- Direktiva Vijeća 2003/48/EZ od 3. lipnja 2003. o oporezivanju dohotka od štednje isplaćenog u obliku kamata (SL L 157, 26.6.2003., str. 38.), (u daljnjem tekstu: Direktiva 2003/48/EZ),
- Direktiva Vijeća 2010/24/EU od 16. ožujka 2010. godine o uzajamnoj pomoći pri naplati tražbina povezanih s porezima, carinama i drugim mjerama (SL L 84, 31.3.2010., str. 1.), (u daljnjem tekstu: Direktiva 2010/24/EU),
- Direktiva Vijeća 2011/16/EU od 15. veljače 2011. godine o administrativnoj suradnji na području oporezivanja koja zamjenjuje Direktivu 77/799/EEZ (SL L 64, 11.3.2011., str. 1.), (u daljnjem tekstu: Direktiva 2011/16/EU).

(2) Ovim se Zakonom utvrđuje tijelo nadležno za provedbu Uredbe Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost (SL L 268, 12.10.2010., str. 1.), (u daljnjem tekstu: Uredba Vijeća (EU) br. 904/2010).“.

Članak 2.

U članku 8. stavku 5. točki 10. riječi: „Europskih zajednica” zamjenjuju se riječima: „Europske unije“.

U stavku 11. briše se točka te se dodaju riječi: „ili je pravomoćnim rješenjem o sklopljenoj predstečajnoj nagodbi utvrđeno da se dug reprogramira.“.

Članak 3.

U članku 54. iza stavka 1. dodaje se novi stavak 2. koji glasi:

„(2) Računom se za potrebe oporezivanja smatra i svaka isprava kojom se obračunavaju isporuke bez obzira u kojem obliku i pod kojim nazivom je izdana.“.

Dosadašnji stavci 2., 3. i 4. postaju stavci 3., 4. i 5.

Članak 4.

Iza članka 54.a dodaje se naslov iznad članka i članak 54.b koji glase:

„Izuzeće od obveze izdavanja računa

Članak 54.b

(1) Izuzetno od članka 54. stavka 1. ovoga Zakona računi se ne moraju ispostavljati ako se promet ostvaruje od priređivanja lutrijskih igara, igara klađenja, igara u casinima te na automatima za igre na sreću i zabavu, ako se pretežni dio vrijednosti prometa odnosi na maloprodaju dnevnog tiska, duhana i duhanskih prerađevina, maraka i drugih poštanskih vrijednosnica, ako se prodaja obavlja putem automata, ako se vlastiti poljoprivredni proizvodi proizvedeni na vlastitom obiteljskom poljoprivrednom gospodarstvu izravno prodaju krajnjem potrošaču u proizvodnim objektima seljačkih ili obiteljskih poljoprivrednih gospodarstava, ako se prodaja vlastitih poljoprivrednih proizvoda obavlja na tržnicama i otvorenim prostorima.

(2) Prodajom na tržnicama i otvorenim prostorima iz stavka 1. ovoga članka smatra se isključivo prodaja vlastitih poljoprivrednih proizvoda krajnjem potrošaču koja se obavlja na neki od sljedećih načina:

- na štandovima i klupama na tržnicama na malo
- na štandovima i klupama izvan tržnica na malo.“.

Članak 5.

U članku 94. briše se stavak 2.

Dosadašnji stavak 3. postaje novi stavak 2.

Iza stavka 2. dodaje se novi stavak 3. koji glasi:

„(3) Zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata sukladno članku 26. ovoga Zakona, počinje teći po isteku godine u kojoj je donesena pravomoćna presuda za kazneno djelo.“.

Iza stavka 10. dodaje se novi stavak 11. koji glasi:

„Na zastaru prava poreznog tijela za pokretanje prekršajnog postupka, izvršenja novčanih kazni, troškova prekršajnog postupka i oduzete imovinske koristi primjenjuju se odredbe Prekršajnog zakona.“.

Dosadašnji stavak 11. postaje stavak 12.

Članak 6.

U članku 96. briše se stavak 2.

Dosadašnji stavci 3. i 4. postaju stavci 2. i 3.

Članak 7.

U članku 120. stavku 2. iza riječi: „odnosa“ dodaju se riječi: „u stečajnom postupku i“ te iza riječi: „ministar financija“ briše se točka i dodaju se riječi: „odnosno nadležno tijelo određeno zakonom i drugim propisima utemeljenim na zakonu.“.

U stavku 3. iza riječi: „čelnik poreznog tijela“ briše se točka i dodaju se riječi: „odnosno nadležno tijelo određeno zakonom i drugim propisima utemeljenim na zakonu.“.

Članak 8.

U članku 128. stavku 2. iza točke 2. dodaju se točke 3. i 4. koje glase:

„3. jedinstvena ovršna isprava koja se koristi pri naplati stranih tražbina,
4. druga isprava koja je posebnim zakonom određena kao ovršna isprava.“.

Članak 9.

U članku 135. umjesto točke stavlja se zarez i dodaje točka 6. koja glasi:

„6. ako se odgodi izvršenje rješenja.“.

Članak 10.

U članku 137. stavku 2. iza riječi: „točke 2.“ dodaju se riječi: „i 4.“, a riječi: „sukladno članku 26. ovoga Zakona“ zamjenjuju se riječima: „s osnove poreznog jamstva prema ovom Zakonu“.

Članak 11.

Iza članka 137. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 137.a i 137.b koji glase:

„Vođenje sporno naplativih dugovanja u poreznim evidencijama

Članak 137.a

(1) Porezno tijelo prenijet će sporno naplativa dugovanja po osnovi poreznog duga iz svojih evidencija u evidenciju sporno naplativih dugovanja.

(2) Porezni dug smatrat će se sporno naplativim:

1. ako se ne može naplatiti čak ni u postupku ovrhe, a još nije nastupila apsolutna zastara prava na naplatu,

2. ako porezni obveznik – fizička osoba koja se preselila na nepoznato mjesto, ili je od strane suda proglašena nestalom, ili joj je oduzeta poslovna sposobnost, nije ostavila ili nema imovinu iz koje se porezni dug može naplatiti, a još nije nastupila apsolutna zastara prava na naplatu,

3. ako nije plaćen u roku od pet godina nakon isteka kalendarske godine u kojoj je porezna obveza utvrđena,
4. ako je porezni dužnik pokrenuo postupak predstečajne nagodbe,
5. ako je nad poreznim dužnikom pokrenut stečajni postupak,
6. od dana smrti poreznog obveznika do pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju.

(3) Evidentiranje sporno naplativog duga u skladu s ovim člankom ne utječe na zakonske postupke vezane uz ove porezne obveze.

Otpis neznatnog poreznog duga

Članak 137.b

(1) Dospjeli porezni dug poreza za svaku pojedinu vrstu poreza, koji na dan 31. prosinca tekuće godine ne prelazi iznos 10 kuna, otpisat će se po službenoj dužnosti.

(2) Porezno tijelo izvršit će otpis duga 15. veljače tekuće godine za prethodnu kalendarsku godinu.“.

Članak 12.

U članku 158.b stavku 1. riječ: „inspektori“ zamjenjuje se riječima: „ovlašteni službenici“.

Članak 13.

Naslov Glave VIII. i naslov iznad članka i članak 172. mijenjaju se i glase:

„VIII. ADMINISTRATIVNA SURADNJA IZMEĐU DRŽAVA ČLANICA EUROPSKE
UNIJE NA PODRUČJU POREZA

Nadležnost

Članak 172.

Ministarstvo financija, Porezna uprava i Carinska uprava su nadležne za primjenu propisa Europske unije o administrativnoj suradnji na području poreza na temelju Direktiva 2011/16/EU, 2010/24/EU i 2003/48/EZ.“.

Članak 14.

Naslov iznad članka i članak 173. mijenjaju se i glase:

„Nadležno tijelo za provedbu Uredbe Vijeća (EU) br. 904/2010

Članak 173.

Ministarstvo financija, Porezna uprava i Carinska uprava su nadležne za provedbu Uredbe Vijeća (EU) br. 904/2010 od 7. listopada 2010. o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevare u području poreza na dodanu vrijednost.“.

Članak 15.

Iza članka 173. dodaju se naslovi iznad članka i članci 173.a i 173.b koji glase:

„Postupanje po zahtjevima

Članak 173.a

Zahtjevi zaprimljeni iz drugih država članica imaju jednaku važnost kao i vlastiti zahtjevi ili zahtjevi zaprimljeni od drugih nadležnih tijela Republike Hrvatske.

Službeni jezik

Članak 173.b

(1) Svi zahtjevi iz 2. poglavlja ove glave i priloženi dokumenti, mogu biti sastavljeni na jeziku koji dogovore nadležna tijela država članica.

(2) Svi zahtjevi iz 3. poglavlja ove glave i jedinstvene ovršne isprave, dostavljaju se na službenom jeziku države članice koja prima zahtjev, ili se uz njih dostavlja prijevod na taj jezik.

(3) Iznimno od stavka 2. ovoga članka, porezni akti koji se dostavljaju u skladu s člankom 186. ovoga Zakona mogu biti dostavljeni na službenom jeziku države članice koja podnosi zahtjev.

(4) Kada se zahtjevu prilažu dokumenti osim onih koji su navedeni u stavcima 2. i 3. ovoga članka, tijelo koje prima zahtjev može zatražiti od tijela koje podnosi zahtjev prijevod tih dokumenata na službeni jezik države članice koja prima zahtjev, ili bilo koji drugi jezik koji bilateralno dogovore dotične države članice.“.

Članak 16.

Naslov poglavlja 2. i naslov iznad članka i članak 174. mijenjaju se i glase:

„2. ADMINISTRATIVNA SURADNJA NA PODRUČJU POREZA

Područje primjene

Članak 174.

(1) Ovo poglavlje primjenjuje se na sve poreze bilo koje vrste koje propisuju države članice.

(2) Ovo se poglavlje ne odnosi na porez na dodanu vrijednost, carine i trošarine koji su obuhvaćeni drugim propisima Europske unije o administrativnoj suradnji između država članica, na doprinose za obvezna osiguranja koji se uplaćuju državi članici, pristojbe, te potvrde i druge isprave koje izdaju javnopravna tijela te davanja ugovorne naravi.“.

Članak 17.

Članak 175. mijenja se i glasi:

„Članak 175.

(1) Porezno tijelo na zahtjev nadležnog tijela druge države članice, dostavlja sve informacije iz članka 174. stavka 1. ovoga Zakona kojima raspolaže ili koje prikupi u službenim ili upravnim radnjama.

(2) Službene ili upravne radnje jesu svi nadzori, provjere i drugi postupci koje poduzima porezno tijelo kako bi osiguralo ispravnu primjenu zakonskih propisa.

(3) Porezno tijelo poduzima sve službene ili upravne radnje potrebne za pribavljanje informacija iz stavka 1. ovoga članka.

(4) Zahtjev iz stavka 1. ovoga članka može sadržavati obrazloženje za poduzimanje određene službene ili upravne radnje. Ako porezno tijelo zauzme stajalište da službene ili upravne radnje nisu potrebne, odmah će o svojim razlozima obavijestiti tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev.

(5) Na izričit zahtjev nadležnog tijela države članice porezno tijelo će dostaviti originalne dokumente, pod uvjetom da to nije suprotno važećim propisima Republike Hrvatske.

(6) Rokovi za dostavu informacija:

1. porezno tijelo dostavlja informacije iz stavka 1. ovoga članka što je prije moguće, a najkasnije šest mjeseci od dana primitka zahtjeva. Ako porezno tijelo raspolaže traženim informacijama, prosljeđuje ih u roku najkasnije od dva mjeseca od dana primitka zahtjeva.

2. u iznimnim slučajevima, porezno tijelo može s nadležnim tijelom države članice koje podnosi zahtjev dogovoriti drugačije rokove od onih predviđenih u točki 1. ovoga stavka.

3. porezno tijelo obvezno je odmah, a najkasnije u roku od sedam radnih dana od primitka zahtjeva, potvrditi primitak zahtjeva tijelu koje je podnijelo zahtjev.

4. porezno tijelo je obvezno, u roku od mjesec dana od primitka zahtjeva, obavijestiti tijelo koje je podnijelo zahtjev o bilo kakvim nedostacima u zahtjevu i o potrebi za dodatnim informacijama. U tom slučaju rokovi predviđeni u točki 1. ovoga stavka počinju teći dan nakon što je porezno tijelo primilo dodatne informacije.

5. ako porezno tijelo nije u mogućnosti odgovoriti na zahtjev u roku iz točke 1. ovoga stavka, obvezno je odmah, a najkasnije u roku od tri mjeseca od primitka zahtjeva, obavijestiti tijelo koje je podnijelo zahtjev o razlozima i datumu do kojeg bi moglo poslati odgovor.

6. kada porezno tijelo ne raspolaze traženim informacijama i ne može odgovoriti na zahtjev za informacije ili to odbija učiniti s osnova predviđenih u članku 183. ovoga Zakona, obvezno je o razlozima obavijestiti nadležno tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev odmah, a najkasnije u roku od mjesec dana od primitka zahtjeva.“.

Članak 18.

Članak 176. mijenja se i glasi:

„Članak 176.

(1) Porezno tijelo obvezno je dostaviti informacije iz članka 174. stavka 1. ovoga Zakona nadležnom tijelu svake druge države članice:

1. ako porezno tijelo sumnja da postoji mogućnost gubitka poreza u drugoj državi članici,
2. ako je porezni obveznik ostvario pravo na smanjenje ili oslobođenje poreza u Republici Hrvatskoj što bi moglo dovesti do povećanja poreza ili porezne obveze u drugoj državi članici,
3. ako se poslovne transakcije između poreznog obveznika u Republici Hrvatskoj i poreznog obveznika u drugoj državi članici provode kroz jednu ili više zemalja tako da rezultiraju uštedom poreza u Republici Hrvatskoj ili drugoj državi članici ili u obje,
4. ako porezno tijelo sumnja da ušteta poreza u jednoj državi članici proizlazi iz fiktivnih prijenosa dobiti među povezanim društvima,
5. ako bi informacije koje nadležno tijelo države članice proslijedi poreznom tijelu mogle biti značajne za utvrđivanje poreznih obveza u državi članici koja ih je prosljedila.

(2) Porezno tijelo može spontanom razmjenom dostaviti i sve druge informacije koje bi mogle biti korisne nadležnim tijelima drugih država članica.

(3) Rokovi za dostavu informacija:

1. porezno tijelo je obvezno informacije iz stavka 1. ovoga članka proslijediti nadležnom tijelu svake druge države članice što je prije moguće, a najkasnije mjesec dana nakon što informacija postane dostupna.
2. porezno tijelo je obvezno odmah potvrditi primitak informacija iz stavka 1. ovoga članka nadležnom tijelu koje ih je poslalo, a najkasnije unutar sedam radnih dana od dana primitka informacija.“.

Članak 19.

Naslov iznad članka i članak 177. mijenjaju se i glase:

„Obvezna automatska razmjena informacija

Članak 177.

(1) Porezno tijelo obvezno je, automatskom razmjenom, dostavljati nadležnim tijelima drugih država članica informacije iz stavka 2. ovoga članka, koje su joj dostupne, a koje se odnose na porezno razdoblje počevši od 1. siječnja 2014.

(2) Razmjena informacija obuhvaća sljedeće posebne kategorije dohotka i imovine, kako su propisane u zakonodavstvu Republike Hrvatske:

1. dohodak od nesamostalnog rada,
2. primici članova upravnih odbora i upravnih vijeća,
3. proizvodi životnog osiguranja koji nisu obuhvaćeni drugim pravnim instrumentima razmjene informacija i drugim sličnim mjerama Europske unije,
4. mirovine,
5. vlasništvo nad nekretninama i dohodak od imovine i imovinskih prava.“.

Članak 20.

Naslov iznad članka i članak 178. mijenjaju se i glase:

„Nazočnost u službenim prostorijama i sudjelovanje u službenim ili upravnim radnjama

Članak 178.

(1) Temeljem dogovora između nadležnog tijela države članice koje podnosi zahtjev i poreznog tijela, a u skladu s pravilima koje utvrdi porezno tijelo, ovlašteni službenici tijela države članice koje podnosi zahtjev, u cilju razmjene informacija iz članka 174. stavka 1. ovoga Zakona mogu biti:

1. nazočni u službenim prostorijama poreznog tijela,
2. nazočni tijekom službenih ili upravnih radnji koje se provode na području Republike Hrvatske.

(2) Ako su zatražene informacije iz članka 174. stavka 1. ovoga Zakona sadržane u dokumentaciji dostupnoj službenicima poreznog tijela, preslike te dokumentacije dat će se službenicima tijela države članice koje podnosi zahtjev.

(3) Ovlašteni službenici druge države članice iz stavka 1. ovoga članka nazočni u Republici Hrvatskoj, moraju se predstaviti predočenjem pisanog ovlaštenja, u kojem se navodi njihov identitet i službeni položaj.

(4) Porezno tijelo može u skladu sa stavcima 1., 2., i 3. ovoga članka podnositi vlastite zahtjeve nadležnim tijelima drugih država članica.“.

Članak 21.

Naslov iznad članka i članak 179. brišu se.

Članak 22.

Naslov iznad članka i članak 180. mijenjaju se i glase:

„Usporedni nadzori

Članak 180.

- (1) U cilju razmjene informacija, porezno tijelo može, s jednim ili više nadležnih tijela država članica, dogovoriti provođenje usporednih nadzora, svako prema svojoj nadležnosti, ako im je to u zajedničkom interesu ili ako im se interesi nadopunjuju.
- (2) Porezno tijelo obvezno je obavijestiti nadležna tijela drugih država članica o svim slučajevima za koje predlaže usporedni nadzor i obrazložiti svoje razloge.
- (3) Porezno tijelo samostalno određuje osobe koje namjerava predložiti za usporedni nadzor.
- (4) Porezno tijelo odredit će razdoblje za provođenje nadzora iz stavka 1. ovoga članka.
- (5) Porezno tijelo odlučuje o tome želi li sudjelovati u usporednim nadzorima te o tome obvezno obavještava nadležno tijelo države članice koje je predložilo usporedni nadzor.
- (6) Porezno tijelo imenuje predstavnika odgovornog za praćenje i koordinaciju provođenja usporednog nadzora.“.

Članak 23.

Naslov iznad članka i članak 181. mijenjaju se i glase:

„Zahtjev za prosljeđivanje obavijesti

Članak 181.

- (1) Porezno tijelo na zahtjev nadležnog tijela države članice u skladu s odredbama o dostavi akata iz ovoga Zakona, obavještava tuzemnog primatelja o svim poreznim aktima nadležnog tijela države članice koje podnosi zahtjev, a koji se odnose na primjenu članka 174. stavka 1. ovoga Zakona.
- (2) Porezno tijelo je obvezno odmah obavijestiti nadležno tijelo države članice o poduzetim radnjama, a naročito o datumu dostave poreznog akta tuzemnom primatelju.
- (3) Porezno tijelo može od nadležnog tijela druge države članice zatražiti da obavijesti primatelja u toj državi članici o svim poreznim aktima koji se odnose na primjenu članka 174. stavka 1. ovoga Zakona.
- (4) Porezno tijelo podnosi zahtjev za prosljeđivanje obavijesti u skladu s odredbama iz ovoga članka samo kada nije u mogućnosti dostaviti porezni akt u skladu s odredbama o dostavi akata iz ovoga Zakona ili kada bi takva dostava obavijesti uzrokovala nerazmjerne poteškoće.

(5) U zahtjevima za prosljeđivanje obavijesti navodi se predmet poreznog akta o kojem se dostavlja obavijest, ime i adresa primatelja, te sve druge informacije koje mogu olakšati identifikaciju primatelja.“.

Članak 24.

Iza članka 181. dodaje se naslov iznad članka i članak 181.a koji glase:

„Povratne informacije

Članak 181.a

(1) Kada porezno tijelo dostavlja informacije u skladu s člankom 175. ili 176. ovoga Zakona, može zatražiti od nadležnog tijela države članice koje prima informacije da o tome pošalje povratnu informaciju.

(2) Ako se traži povratna informacija, porezno tijelo je obvezno, što je prije moguće, uzimajući u obzir odredbe o poreznoj tajni i zaštiti podataka, dostaviti povratnu informaciju nadležnom tijelu države članice koje je prosljedilo informacije, a najkasnije tri mjeseca nakon što je poznata primjena zaprimljenih informacija.“.

Članak 25.

Naslov iznad članka i članak 182. mijenjaju se i glase:

„Korištenje informacija i dokumenata

Članak 182.

(1) Informacije dobivene u skladu s ovim poglavljem 2. mogu se koristiti za utvrđivanje i naplatu poreza iz članka 174. stavka 1. ovoga Zakona, za utvrđivanje i naplatu drugih tražbina iz članka 184. ovoga Zakona ili za utvrđivanje i naplatu doprinosa za obvezna osiguranja. Informacije se mogu koristiti i u sudskim i upravnim postupcima, pokrenutim zbog kršenja poreznog prava.

(2) Informacije i dokumenti primljeni u skladu s ovim poglavljem mogu se koristiti i u druge svrhe osim onih navedenih u stavku 1. ovoga članka, ako je to dopustilo nadležno tijelo države članice koje dostavlja informacije. Takvo se dopuštenje daje ako se informacije mogu koristiti u slične svrhe u državi članici nadležnog tijela koje ih je dostavilo.

(3) Porezno tijelo može prosljediti informacije iz stavaka 1. i 2. ovoga članka trećoj državi članici ako je država članica koja je dostavila informacije s tim suglasna. Smatra se da je država članica koja je dostavila informacije suglasna ako se u roku 10 dana od zaprimanja obavijesti o namjeri prosljeđivanja informacija ne usprotivi takvom prosljeđivanju.

(4) Informacije, izvješća, izjave i svi drugi dokumenti ili njihove ovjerene preslike koji su dostavljeni poreznom tijelu u skladu s ovim poglavljem, mogu se koristiti kao dokazni materijal jednako kao i slične informacije, izvješća, izjave i ostali dokumenti od nekog tijela u Republici Hrvatskoj.

(5) Obveza čuvanja porezne tajne u skladu s člankom 8. ovoga Zakona odnosi se na informacije koje se u skladu s ovim poglavljem razmjenjuju između država članica.“.

Članak 26.

Naslov iznad članka i članak 183. mijenjaju se i glase:

„Ograničenja

Članak 183.

(1) Porezno tijelo je obvezno dostaviti nadležnom tijelu druge države članice informacije iz članka 174. stavka 1. ovoga Zakona pod uvjetom da je tijelo koje je zatražilo informacije iscrpilo uobičajene izvore za dobivanje tih informacija.

(2) Porezno tijelo nije dužno provesti službene ili upravne radnje ili dostaviti informacije ako je poduzimanje takvih radnji ili prikupljanje informacija za svoje vlastite potrebe suprotno nacionalnom zakonodavstvu.

(3) Porezno tijelo može odbiti prosljeđivanje informacija ako država članica koja je zatražila informacije nije u mogućnosti pružiti sličnu vrstu informacija zbog zakonskih propisa.

(4) Porezno tijelo može odbiti prosljeđivanje informacija ako bi to dovelo do otkrivanja poslovne, industrijske ili profesionalne tajne ili poslovnog procesa te ako bi njihovo prosljeđivanje bilo suprotno javnom poretku.

(5) Porezno tijelo je obvezno obavijestiti nadležno tijelo države članice koje je zatražilo informacije o razlozima za odbijanje zahtjeva za dostavu informacija.“.

Članak 27.

Iza članka 183. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 183.a i 183.b koji glase:

„Standardni obrasci i elektronički formati

Članak 183.a

(1) Razmjena informacija na zahtjev, spontana razmjena, prosljeđivanje obavijesti, povratne informacije te obvezna automatska razmjena informacija odvija se u elektroničkom obliku, na za to propisanim standardnim obrascima.

(2) Standardnim obrascima mogu se priložiti izvješća, izjave i bilo koji drugi dokumenti ili njihove ovjerene preslike.

(3) Standardni obrasci iz stavka 1. ovoga članka sadrže najmanje sljedeće podatke:

1. Ime/naziv, adresu i druge podatke bitne za utvrđivanja identiteta osobe na koju se zahtjev odnosi,

2. razlog zbog kojeg se informacija traži.

Razmjena informacija s trećim državama

Članak 183.b

Porezno tijelo može prosljeđivati informacije iz članka 174. stavka 1. ovoga Zakona koje je primilo iz trećih država nadležnim tijelima država članica, ako je to u skladu sa sporazumima koje je Republika Hrvatska sklopila s tim trećim državama.“.

Članak 28.

Naslov poglavlja 3. i naslov iznad članka i članak 184. mijenjaju se i glase:

„3. UZAJAMNA POMOĆ PRI NAPLATI TRAZBINA PO OSNOVI POREZA I DRUGIH
JAVNIH DAVANJA TE PRI PROVEDBI DRUGIH MJERA

Područje primjene

Članak 184.

(1) Na zahtjev nadležnog tijela države članice, porezno tijelo pruža pomoć pri naplati tražbina nastalih u drugoj državi članici, i to za:

1. sve poreze i druga javna davanja bilo koje vrste koje utvrđuje država članica ili koji se utvrđuju u ime Europske unije,
2. povrate, interventna plaćanja i druge zahtjeve koji čine dio sustava ukupnog ili djelomičnog financiranja Europskog fonda za jamstva u poljoprivredi (EAGF) i Europskog poljoprivrednog fonda za ruralni razvoj (EAFRD), uključujući iznose koji s tim u vezi trebaju biti naplaćeni,
3. namete i ostala davanja koja trebaju biti osigurana u okviru zajedničke organizacije tržišta šećera.

(2) Osim na tražbine iz stavka 1. ovoga članka, ovo poglavlje odnosi se i na:

1. novčane kazne te upravne i druge pristojbe koje se odnose na utvrđivanje i naplatu tražbine iz stavka 1. ovoga članka,
2. pristojbe za potvrde i slične isprave koje se izdaju u upravnim poreznim i carinskim postupcima,
3. kamate i troškove u vezi s tražbinama iz stavka 1. ovoga članka ili točaka 1. ili 2. ovoga stavka.

(3) Ovo se poglavlje ne primjenjuje na:

1. doprinose za obvezna osiguranja koji se plaćaju državi članici,
2. pristojbe koje nisu navedene u stavku 2. ovoga članka,

3. davanja ugovorne naravi,

4. novčane kazne u kaznenom postupku ili druge novčane kazne za kaznena djela koje nisu obuhvaćene stavkom 2. ovoga članka.“.

Članak 29.

Naslov iznad članka i članak 185. mijenjaju se i glase

„Razmjena informacija na zahtjev

Članak 185.

(1) Porezno tijelo je u svrhu naplate tražbina iz članka 184. ovoga Zakona, dužno dostaviti informacije nadležnom tijelu druge države članice na njezin zahtjev te poduzeti sve službene ili upravne radnje potrebne za njihovo prikupljanje.

(2) U svrhu naplate tražbina iz članka 184. ovoga Zakona, porezno tijelo podnosi vlastite zahtjeve za informacijama nadležnim tijelima drugih država članica.

(3) Porezno tijelo nije dužno dostaviti informacije iz stavka 1. ovoga članka:

1. ako je to suprotno nacionalnom zakonodavstvu,

2. ako bi to dovelo do otkrivanja poslovnih, industrijskih ili profesionalnih tajni,

3. ako bi njihovo prosljeđivanje dovelo u pitanje sigurnost ili bi bilo suprotno javnom poretku Republike Hrvatske.

(4) Porezno tijelo obvezno je obavijestiti nadležno tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev o razlozima za odbijanje zahtjeva za informacijama.“.

Članak 30.

Iza članka 185. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 185.a i 185.b koji glase:

„Razmjena informacija bez prethodnog zahtjeva

Članak 185.a

Ako porezno tijelo obavlja povrat poreza ili carina, osim poreza na dodanu vrijednost, rezidentu druge države članice ili osobi sa sjedištem u drugoj državi članici, o tome može obavijestiti nadležno tijelo države članice čiji je rezident ili osoba sa sjedištem u toj državi primatelj povrata.

Nazočnost u službenim prostorijama i sudjelovanje u postupku po zahtjevu države članice

Članak 185.b

(1) Porezno tijelo može dogovoriti s nadležnim tijelom države članice koje podnosi zahtjev da u skladu s pravilima koje utvrdi porezno tijelo, ovlašteni službenici tijela druge države članice mogu:

1. biti nazočni u službenim prostorijama poreznog tijela,
2. biti nazočni tijekom provođenja službenih ili upravnih radnji na području Republike Hrvatske,
3. pomoći ovlaštenim službenicima poreznog tijela tijekom sudskih postupaka u Republici Hrvatskoj.

(2) Ovlašteni službenici nadležnog tijela države članice koji sudjeluju u postupku iz stavka 1. ovoga članka obvezni su predočiti pisano ovlaštenje u kojem se navodi njihov identitet i službeni položaj.

(3) U skladu sa stavicima 1. i 2. ovoga članka, porezno tijelo podnosi vlastite zahtjeve nadležnom tijelu druge države članice.“.

Članak 31.

Naslov iznad članka i članak 186. mijenjaju se i glase:

„Zahtjev za prosljeđivanje obavijesti

Članak 186.

(1) Porezno tijelo je obvezno, na zahtjev nadležnog tijela države članice, a u skladu s odredbama o dostavi akata iz ovoga Zakona, obavijestiti tuzemnog primatelja o svim aktima, koje je prosljedila država članica, a koji se odnose na tražbine iz članka 184. ovoga Zakona ili njihovu naplatu.

(2) Porezno tijelo je obvezno odmah obavijestiti nadležno tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev o poduzetim radnjama i o datumu dostave akata tuzemnom primatelju.

(3) Porezno tijelo podnosi zahtjev za prosljeđivanje obavijesti nadležnom tijelu države članice u skladu s ovim člankom kada nije u mogućnosti dostaviti obavijest primatelju u drugoj državi članici.

(4) Uz zahtjev za prosljeđivanje obavijesti iz ovoga članka dostavlja se standardni obrazac koji sadrži najmanje sljedeće podatke:

1. ime/naziv, adresu i druge podatke bitne za utvrđivanje identiteta primatelja,
2. razlog prosljeđivanja obavijesti i rok za dostavu obavijesti,

3. opis akata u prilogu te vrstu i iznos dotične tražbine te

4. ime/naziv, adresu i druge podatke o tijelu koje je nadležno za akte koji se dostavljaju, te ako je različito, podatke o tijelu gdje se mogu dobiti daljnje informacije o aktima koji se dostavljaju ili mogućnostima za osporavanje obveze plaćanja.“.

Članak 32.

Naslov iznad članka i članak 187. mijenjaju se i glase:

„Primljeni zahtjevi za naplatu

Članak 187.

(1) Na zahtjev nadležnog tijela države članice, porezno tijelo je obvezno, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, poduzeti mjere naplate tražbine tijela koje je podnijelo zahtjev.

(2) Sa zahtjevom iz druge države članice postupa se kao i s domaćim zahtjevom.

(3) Propisana jedinstvena ovršna isprava iz članka 187.b ovoga Zakona temelj je za postupak naplate u Republici Hrvatskoj. Uz zahtjev za naplatu tražbine mogu se dostaviti i drugi dokumenti o tražbini izdani u državi članici koja je podnijela zahtjev.

(4) Porezno tijelo će obavijestiti nadležno tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev o poduzetim mjerama i ostvarenim rezultatima po zahtjevu za naplatu s dužnom pažnjom svakih 6 mjeseci od datuma primitka zahtjeva do potpune naplate ili obustave postupka.

(5) Porezno tijelo može, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, odobriti poreznom dužniku odgodu plaćanja ili plaćanje u obrocima i na to može obračunati kamate. O svakoj takvoj odluci će obavijestiti nadležno tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev.

(6) Od datuma primitka zahtjeva za naplatu, porezno tijelo će, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, obračunavati zatezne kamate.

(7) Porezno tijelo doznačuje nadležnom tijelu države članice koje podnosi zahtjev naplaćene iznose tražbina i kamata.

(8) Tražbine se naplaćuju u kunama.“.

Članak 33.

Iza članka 187. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 187.a i 187.b koji glase:

„Vlastiti zahtjevi za naplatu

Članak 187.a

(1) Porezno tijelo može nadležnom tijelu druge države članice dostaviti zahtjev za naplatu tražbina navedenih u jedinstvenoj ovršnoj ispravi iz članka 187.b ovoga Zakona.

(2) Prije podnošenja zahtjeva za naplatu, porezno tijelo je obvezno primijeniti odgovarajuće postupke naplate propisane u Republici Hrvatskoj, osim u sljedećim situacijama:

1. kada je razvidno da u Republici Hrvatskoj nema imovine iz koje se tražbina može naplatiti ili da takav postupak neće osigurati naplatu tražbine u cijelosti te kada porezno tijelo raspolaže saznanjima da porezni dužnik raspolaže imovinom u državi članici kojoj se dostavlja zahtjev za naplatu,

2. kada bi pokretanje takvog postupka u Republici Hrvatskoj uzrokovalo nerazmjerne poteškoće.

(3) Uz svaki zahtjev za naplatu prilaže se jedinstvena ovršna isprava iz članka 187.b ovoga Zakona. Uz zahtjev za naplatu tražbine mogu se dostaviti i drugi dokumenti koji se odnose na tražbinu.

(4) Čim porezno tijelo stekne bitna saznanja o predmetu po kojem je prosljedilo zahtjev za naplatu, dostavit će ih tijelu koje je primilo zahtjev.

Jedinstvena ovršna isprava

Članak 187.b

(1) Jedinstvena ovršna isprava iz članka 128. ovoga Zakona temeljem koje je moguća naplata tražbina iz članka 184. ovoga Zakona u državi članici koja prima zahtjev, sadržajem upućuje na temeljnu ovršnu ispravu i jedina je osnova za naplatu i mjere osiguranja koje se poduzimaju u državi članici koja prima zahtjev.

(2) Jedinstvena ovršna isprava sadrži najmanje sljedeće podatke:

1. podatke koji upućuju na temeljnu ovršnu ispravu, opis i vrstu tražbine, razdoblje na koje se tražbina odnosi, sve datume važne za postupak naplate tražbina iz članka 184. ovoga Zakona te iznos tražbine koji se potražuje i njegove sastavne dijelove, odnosno glavicu, obračunate kamate i druge troškove postupka naplate,

2. ime /naziv i druge podatke bitne za utvrđivanje identiteta poreznog dužnika,

3. ime /naziv i adresu i druge detalje o tijelu koje je nadležno za utvrđivanje tražbine, te ako je različito, o tijelu koje je nadležno za davanje informacija o tražbinama i mogućnostima za njihovo osporavanje.“.

Članak 34.

Naslov iznad članka i članak 188. mijenjaju se i glase:

„Zahtjev za mjere osiguranja

Članak 188.

(1) U slučaju osporavanja tražbine ili ovršne isprave u državi članici koja podnosi zahtjev u vrijeme podnošenja zahtjeva ili kada tražbina još uvijek nije predmetom ovršne isprave u

državi članici koja podnosi zahtjev, porezno tijelo poduzima mjere osiguranja sukladno odredbama članka 158. ovoga Zakona, na zahtjev nadležnog tijela države članice. Dokument koji se prilaže uz zahtjev za mjere osiguranja ne podliježe postupku priznavanja, dopunjavanja ili zamjene u Republici Hrvatskoj te je isti podoban za provođenje mjera osiguranja. Država članica koja podnosi zahtjev dužna je bez odlaganja, po okončanju spora, dostaviti državi članici koja prima zahtjev ovršnu ispravu odnosno izmijenjenu ovršnu ispravu koja više ne može biti osporena.

(2) Porezno tijelo može dostaviti zahtjev kojim se od druge države članice traže mjere osiguranja kada su tražbina ili ovršna ispravu u Republici Hrvatskoj osporene u vrijeme podnošenja zahtjeva. Dokument koji se odnosi na tražbinu prilaže se uz zahtjev za provođenje mjera osiguranja.

(3) Odredbe o zahtjevima za naplatu na odgovarajući se način primjenjuju i na zahtjeve za mjere osiguranja.“.

Članak 35.

Naslov iznad članka i članak 189. mijenjaju se i glase:

„Nadležnost u sporovima

Članak 189.

(1) Sporovi u vezi s tražbinom i temeljnom ovršnom ispravom u državi članici koja podnosi zahtjev ili u vezi s jedinstvenom ovršnom ispravom u državi članici koja prima zahtjev, kao i sporovi u vezi s valjanosti službene obavijesti nadležnog tijela države članice koja je podnijela zahtjev, u nadležnosti su tijela države članice koja podnosi zahtjev.

(2) Zainteresirana strana je dužna postupak osporavanja iz stavka 1. ovoga članka pokrenuti pred nadležnim tijelom države članice koja je podnijela zahtjev u skladu s njezinim važećim zakonskim propisima.

(3) Sporovi u vezi s mjerama naplate poduzetim u Republici Hrvatskoj ili u vezi s valjanosti obavijesti poreznog tijela vode se pred nadležnim tijelom Republike Hrvatske u skladu s nacionalnim zakonodavstvom.

(4) Kada je postupak iz stavka 1. ovoga članka pokrenut pred nadležnim tijelom Republike Hrvatske, porezno tijelo o tome obavještava nadležno tijelo države članice koje je primilo zahtjev i navodi koji dio tražbine nije osporen.

(5) Kada porezno tijelo od nadležnog tijela države članice koje je podnijelo zahtjev ili od zainteresirane strane dobije informaciju o postupcima iz stavka 1. ovoga članka, bez odlaganja će zastati s ovršnim postupkom nad osporenim dijelom tražbine, do donošenja rješenja nadležnog tijela države članice u toj stvari. Nadležno tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev može, u ovim slučajevima, zatražiti poduzimanje mjera osiguranja naplate u skladu sa stavkom 6. ovoga članka.

(6) Na zahtjev nadležnog tijela države članice koje je podnijelo zahtjev ili kada porezno tijelo iz nekog drugog razloga smatra potrebnim, porezno tijelo može poduzeti mjere osiguranja naplate sukladno odredbama o naplati iz ovoga Zakona.

(7) Zahtjevi za naplatu mogu sadržavati osporenu tražbinu ili njezin dio, ako je to u skladu sa zakonskim propisima i važećom službenom praksom u državi članici koja prima zahtjev. Svaki takav zahtjev mora biti obrazložen. Ako je spor okončan u korist poreznog dužnika, tijelo koje je podnijelo zahtjev dužno je izvršiti povrat naplaćenih iznosa, kao i svake druge dospjele naknade, u skladu s važećim zakonskim propisima države članice koja je primila zahtjev.

(8) Ako je između Republike Hrvatske i druge države članice pokrenut postupak zaključivanja sporazuma o međusobnoj suradnji i ako bi ishod postupka mogao utjecati na tražbinu u vezi s kojom je zatražena pomoć, mjere naplate se privremeno obustavljaju ili se s njima zastaje do završetka postupka, osim u slučaju žurnosti zbog prijevare ili nesolventnosti. Ako su mjere naplate obustavljene ili je doneseno rješenje o zastoju, primjenjuje se stavak 6. ovoga članka.“.

Članak 36.

Naslov iznad članka i članak 190. mijenjaju se i glase:

„Izmjena i poništavanje zahtjeva za naplatu

Članak 190.

(1) Porezno tijelo odmah obavještava nadležno tijelo države članice koje je primilo zahtjev za naplatu o svakoj naknadnoj izmjeni takvog zahtjeva ili njegovom poništenju, uz obrazloženje izmjena ili poništenja.

(2) Ako su izmjene zahtjeva posljedica sporova iz članka 189. stavka 1. ovoga Zakona, porezno tijelo dostavlja taj akt zajedno s izmijenjenom jedinstvenom ovršnom ispravom nadležnom tijelu države članice koje je primilo zahtjev.

(3) Ako porezno tijelo primi izmijenjeni zahtjev od nadležnog tijela druge države članice, nastavlja provoditi mjere naplate na temelju izmijenjene isprave.

(4) Mjere naplate ili osiguranja koje su poduzete temeljem prvotne jedinstvene ovršne isprave u Republici Hrvatskoj mogu se nastaviti na temelju izmijenjene ovršne isprave, osim ako su izmjene zahtjeva izvršene zbog ništavosti temeljne ovršne isprave u državi članici koja je podnijela zahtjev ili prvotne jedinstvene ovršne isprave u Republici Hrvatskoj.

(5) Članci 187., 187.a, 187.b i 189. ovoga Zakona primjenjuju se i na izmijenjenu jedinstvenu ovršnu ispravu.“.

Članak 37.

Iza članka 190. dodaje se naslov iznad članka i članak 190.a koji glase:

„Ograničenja

Članak 190.a

- (1) Ako bi naplata tražbine, zbog dužnikove situacije, stvorila ozbiljne gospodarske ili socijalne poteškoće u Republici Hrvatskoj, porezno tijelo nije dužno pružiti pomoć iz članka 187. do 190. ovoga Zakona.
- (2) Ako se prvotni zahtjev odnosi na tražbine starije od 5 godina, počevši od datuma dospijeca tražbine u državi članici koja je podnijela zahtjev do datuma prvotnog zahtjeva za pomoć, porezno tijelo nije dužno pružiti pomoć iz članka 185., 185.b, 186., 187. i 188. ovoga Zakona.
- (3) U slučaju osporavanja tražbine ili prvotne ovršne isprave u državi članici koja podnosi zahtjev, smatra se da petogodišnje razdoblje počinje teći od trenutka kada je u državi članici koja podnosi zahtjev utvrđeno da tražbina ili ovršna isprava više ne mogu biti osporeni.
- (4) Kada nadležna tijela države članice koja podnose zahtjev odobre odgodu plaćanja ili plan obročne otplate, smatra se da petogodišnje razdoblje počinje teći od trenutka isteka cijelog razdoblja plaćanja.
- (5) U slučajevima iz stavaka 3. i 4. ovoga članka, porezno tijelo nije dužno pružiti pomoć u vezi s tražbinama starijim od 10 godina, počevši od datuma dospijeca plaćanja u državi članici koja podnosi zahtjev.
- (6) Porezno tijelo nije dužno pružiti pomoć po zahtjevima drugih država članica iz članka 187. i 188. ovoga Zakona, ako je ukupni iznos tražbina za koje je zatražena pomoć manji od 1.500 eura, odnosno istog iznosa u kunskoj protuvrijednosti.
- (7) Porezno tijelo obavještava nadležno tijelo države članice koje podnosi zahtjev o razlozima za odbijanje zahtjeva za pomoć.“

Članak 38.

Članak 191. mijenja se i glasi:

„Članak 191.

- (1) Rokovi zastare primjenjuju se prema važećim zakonskim propisima u državi članici koja podnosi zahtjev.
- (2) Mjere naplate poduzete od nadležnog tijela države članice po zahtjevu Republike Hrvatske koje utječu na prekid, zastoje ili produljenje rokova zastare u državi članici koja prima zahtjev, imat će isti učinak u Republici Hrvatskoj ako je isto propisano nacionalnim zakonodavstvom.
- (3) Ako prekid, zastoje ili produljenje rokova zastare nisu mogući prema važećim propisima u državi članici koja prima zahtjev, smatrat će se da je mjere koje poduzima nadležno tijelo države članice koja prima zahtjev poduzelo porezno tijelo ili da su one poduzete u njegovo ime, ako bi te mjere imale utjecaj na prekid ili produljenje rokova zastare u skladu s nacionalnim zakonodavstvom.

(4) Stavci 2. i 3. ovoga članka ne utječu na pravo države članice koja podnosi zahtjev na poduzimanje mjera kojima se prekida zastara, zastaje sa zastarom ili se produljuju rokovi zastare.

(5) Porezno tijelo obavještava nadležna tijela država članica koja podnose zahtjeve o svakoj radnji kojom se prekida zastara, zastaje sa zastarom ili produljuju rokovi zastare za tražbine za koje su zatražene mjere naplate ili osiguranja.“.

Članak 39.

Naslov iznad članka i članak 192. brišu se.

Članak 40.

Članak 193. mijenja se i glasi:

„Članak 193.

(1) Osim iznosa iz članka 187. stavka 7. ovoga Zakona, porezno tijelo će od poreznog dužnika naplatiti i troškove postupka naplate, u skladu s odredbama članka 114. stavka 1. ovoga Zakona.

(2) Sve troškove nastale u vezi s pružanjem uzajamne pomoći drugim državama članicama snosit će Republika Hrvatska.

(3) Iznimno, porezno tijelo može s nadležnim tijelom države članice koje podnosi zahtjev dogovoriti naknadu troškova u određenim slučajevima:

1. kada postoje poteškoće u naplati tražbina,
2. kada su troškovi naplate izrazito visoki ili
3. kada je naplata povezana s borbom protiv organiziranog kriminala.

(4) Neovisno o stavku 2. ovoga članka, država članica koja podnosi zahtjev obvezna je nadoknaditi Republici Hrvatskoj sve troškove i gubitke proizašle iz postupaka koji se pokažu neutemeljenima, s obzirom na suštinu tražbine ili valjanost ovršne isprave i/ili mjera osiguranja poduzetih od tijela koje je podnijelo zahtjev.“.

Članak 41.

Iza članka 193. dodaju se naslovi iznad članaka i članci 193.a, 193.b i 193.c koji glase:

„Standardni obrasci i načini komunikacije

Članak 193.a

(1) Zahtjevi za informacije u skladu s člankom 185. ovoga Zakona, zahtjevi za prosljeđivanje obavijesti u skladu s člankom 186. ovoga Zakona, zahtjevi za naplatu u skladu s člankom 187. i 187.a ovoga Zakona ili zahtjevi za mjere osiguranja u skladu s člankom 188. ovoga Zakona

dostavljaju se u elektroničkom obliku, na standardnim obrascima. Ovi se obrasci u najvećoj mjeri koriste i u svakoj drugoj daljnjoj komunikaciji vezanoj uz zahtjev.

(2) Jedinstvena ovršna isprava u državi članici koja prima zahtjev, dokument koji omogućuje mjere osiguranja u državi članici koja podnosi zahtjev i drugi dokumenti iz članka 187., 187.a, 187.b i 188. ovoga Zakona također se dostavljaju elektroničkim putem.

(3) Uz standardne obrasce mogu se, po potrebi, dostaviti izvješća, izjave i svi drugi dokumenti te njihove ovjerene vjerodostojne preslike ili njihovi dijelovi, koji se također dostavljaju elektroničkim putem.

(4) Standardni obrasci i komunikacija elektroničkim putem mogu se koristiti i za razmjenu informacija iz članka 185.a ovoga Zakona.

(5) Stavak 1. ovoga članka ne odnosi se na informacije i dokumentaciju pribavljene u skladu s člankom 185.b ovoga Zakona.

(6) Ako se komunikacija ne odvija elektroničkim putem ili na standardnim obrascima, to ne utječe na valjanost dobivene informacije ili mjera poduzetih u postupanju po zahtjevu za pomoć.

Korištenje informacija i dokumenata

Članak 193.b

(1) Informacije koje se u bilo kojem obliku razmjenjuju u skladu s ovim poglavljem podliježu obvezi čuvanja porezne tajne u skladu sa člankom 8. ovoga Zakona.

(2) Takve se informacije mogu koristiti u svrhu provođenja mjera naplate ili mjera osiguranja s obzirom na tražbine iz članka 184. ovoga Zakona, kao i za utvrđivanje i naplatu doprinosa za obvezna osiguranja.

(3) Država članica koja dostavlja informacije odobrava njihovo korištenje i u druge svrhe osim onih koje su navedene u stavku 2. ovoga članka, ako se, prema zakonodavstvu države članice koja informacije dostavlja, iste mogu koristiti u slične svrhe.

(4) Ako tijelo koje podnosi zahtjev ili tijelo koje prima zahtjev smatra da bi informacije dobivene u skladu s ovim poglavljem mogle biti korisne nekoj trećoj državi članici, može te informacije dostaviti, pod uvjetom da se dostava odvija u skladu s pravilima i postupcima utvrđenim u ovom poglavlju. Država članica koja namjerava dostaviti informacije trećoj državi članici o tome obavještava državu članicu iz koje informacije potječu. Država članica iz koje informacije potječu može uskratiti dozvolu za dostavom informacija u roku od deset radnih dana od datuma primitka takve obavijesti.

(5) Na informacije dostavljene u bilo kojem obliku u skladu s ovim poglavljem mogu se pozvati sva tijela u Republici Hrvatskoj ili ih koristiti kao dokaz, kao da se radi o sličnim informacijama prikupljenim u Republici Hrvatskoj.

(6) Porezno tijelo obavještava jednom godišnje i to do 31. ožujka tekuće godine za prethodnu godinu Europsku komisiju o:

- (a) broju zahtjeva za informacijama, zahtjeva za prosljeđivanje obavijesti, zahtjeva za naplatu i zahtjeva za mjere osiguranja koji su zaprimljeni iz i poslani u druge države članice
- (b) iznosu tražbina za koja se traži pomoć i o naplaćenim iznosima tražbina.

Primjena drugih sporazuma o pružanju pomoći

Članak 193.c

(1) Ovo poglavlje nije zapreka izvršenju bilo koje obveze pružanja šire pomoći koja proizlazi iz bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili dogovora, kao i iz obavijesti o sudskim ili sličnim pravnim aktima drugih javnopravnih tijela.

(2) Kada Republika Hrvatska zaključi takve bilateralne ili multilateralne sporazume ili dogovore o stvarima obuhvaćenim ovim poglavljem, koji se ne odnose samo na pojedinačne slučajeve, odmah će o tome obavijestiti Europsku komisiju.

(3) U slučaju pružanja šire uzajamne suradnje u okviru bilateralnog ili multilateralnog sporazuma ili dogovora, Republika Hrvatska može koristiti elektroničku komunikacijsku mrežu i standardne obrasce u skladu s člankom 193.a ovoga Zakona.“.

Članak 42.

Naslov iznad članka i članak 194. brišu se.

Članak 43.

Naslov Glave IX. i naslov iznad članka 195. mijenjaju se i glase:

„IX. RAZMJENA INFORMACIJA IZMEĐU DRŽAVA ČLANICA EUROPSKE UNIJE O ISPLAĆENIM KAMATAMA NA DOHODAK OD ŠTEDNJE

Nadležnost i područje primjene“.

U članku 195. stavku 1. riječi: „dalje u tekstu“ i riječi: „u daljnjem tekstu“ zamjenjuju se riječima: „u nastavku“.

Članak 44.

U članku 197. točki 2. alineje 3. i 4. mijenjaju se i glase:

„- subjekta za zajednička ulaganja u prenosive vrijednosne papire sukladno posebnom propisu (u nastavku: UCITS), ili

- subjekta iz članka 200. ovoga Zakona. U tom slučaju fizička osoba koja prima kamatu ili kojoj je isplata kamate osigurana mora gospodarskom subjektu koji isplaćuje kamatu dostaviti ime, prezime i adresu subjekta kome će kamata biti isplaćena, a gospodarski subjekt dostavlja istu informaciju Poreznoj upravi“.

U točki 3. riječ: „priopćava“ zamjenjuje se riječju: „dostavlja“.

Članak 45.

Članak 198. mijenja se i glasi:

„Članak 198.

(1) Isplatelj je obvezan poduzeti mjere kako bi se utvrdio identitet i rezidentnost stvarnoga korisnika iz stavaka 2. i 4. ovoga članka.

(2) Identitet stvarnoga korisnika sastoji se od njegova imena, prezimena, adrese i ako postoji, poreznoga identifikacijskog broja koji je za porezne svrhe dodijelila država rezidentnosti.

(3) Podaci iz stavka 2. ovoga članka utvrđuju se na temelju putovnice ili službene osobne iskaznice. Ako adresa stvarnog korisnika nije navedena u putovnici ili službenoj osobnoj iskaznici tada se ona utvrđuje na temelju nekog drugog dokumentiranog dokaza o adresi stvarnog korisnika. Ako porezni identifikacijski broj nije unesen u putovnicu, službenu osobnu iskaznicu ili u neki drugi dokumentirani dokaz o rezidentnosti, koji za porezne svrhe predočuje stvarni korisnik, identitet stvarnog korisnika nadopunjava se pozivanjem na datum i mjesto rođenja stvarnoga korisnika koji se uzima iz putovnice ili službene osobne iskaznice.

(4) Isplatelj utvrđuje rezidentnost stvarnog korisnika na temelju podataka o adresi stvarnog korisnika. Smatra se da je stvarni korisnik rezident one države u kojoj ima stalnu adresu.

(5) Podaci iz stavka 4. ovoga članka utvrđuju se na temelju putovnice ili službene osobne iskaznice ili u slučaju potrebe, na temelju dokumentiranog dokaza što ga predoči stvarni korisnik, a prema postupku kako slijedi: ako se fizička osoba čija se rezidentnost utvrđuje na temelju putovnice ili službene osobne iskaznice koju je izdala država članica, izjasni kao rezident treće države, rezidentnost se utvrđuje na temelju dokaza o poreznoj rezidentnosti koju je izdalo nadležno tijelo treće države, a koju fizička osoba navodi kao državu rezidentnosti. Ako se ne predoči dokaz o poreznoj rezidentnosti, država koja je izdala putovnicu ili drugi službeni identifikacijski dokument smatra se državom rezidentnosti.“.

Članak 46.

Članak 200. mijenja se i glasi:

„Članak 200.

(1) Svaki subjekt kome je kamata isplaćena ili isplata kamate osigurana za izravnu korist stvarnog korisnika smatrat će se isplateljem po primitku za takvu isplatu.

(2) Stavak 1. ovoga članka ne primjenjuje se ako je gospodarskom subjektu koji obavlja ili osigurava isplatu kamate dostavljen službeni dokaz da se radi o primatelju:

1. pravnoj osobi, osim pravnih osoba iz stavka 7. ovoga članka ili

2. čija se dobit oporezuje prema načelima za oporezivanje trgovačkih društava ili

3. koji posluje kao UCITS.

(3) Subjekt iz stavka 1. ovoga članka ostvaruje status isplatitelja po primitku u trenutku zaprimanja kamata ili osiguranja isplate kamata.

(4) Svaki gospodarski subjekt koji isplaćuje kamatu ili osigurava isplatu kamate subjektu koji se u smislu stavka 1. ovoga članka smatra isplatiteljem po primitku, sa sjedištem u drugoj državi članici, dužan je Poreznoj upravi dostaviti naziv i adresu tog subjekta kao i ukupni iznos isplaćene kamate ili osigurane isplate kamata. Porezna uprava će informaciju proslijediti nadležnom tijelu države članice u kojoj taj subjekt ima sjedište.

(5) Subjekt iz stavka 1. ovoga članka, može odabrati mogućnost da ga se za potrebe ovoga Zakona smatra UCITS-om iz stavka 2. točke 3. ovoga članka, pod uvjetom da gospodarskom subjektu koji mu obavlja ili osigurava isplatu kamata dostavi službenu potvrdu izdanu od strane države članice u kojoj ima sjedište.

(6) Porezna uprava će potvrdu iz stavka 5. ovoga članka, izdati najkasnije u roku dva mjeseca od dana zaprimanja zahtjeva.

(7) Pravne osobe koje se smatraju isplatiteljem po primitku iz ovoga članka su:

1. u Finskoj: avoin yhtiö (Ay) i kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag i kommanditbolag

2. u Švedskoj: handelsbolag (HB) i kommanditbolag (KB).“.

Članak 47.

Članak 201. mijenja se i glasi:

„Članak 201.

(1) U smislu ovoga članka, isplaćene kamate su:

1. kamate isplaćene u gotovini ili uplaćene na račun, vezano za tražbine svake vrste, bez obzira na to jesu li te tražbine osigurane zalogom i bez obzira na to nose li pravo sudjelovanja u dobiti dužnika, a posebno prihod od državnih vrijednosnih papira i prihod od obveznica ili zadužnica, uključujući premije i nagrade u svezi s tim vrijednosnim papirima, obveznicama i zadužnicama. Zatezne kamate zbog kašnjenja u plaćanju ne smatraju se kamatom;

2. obračunate ili kapitalizirane kamate pri prodaji, reotkupu ili otplati tražbina iz točke 1. ovoga stavka;

3. primici od kamata koje su isplaćene izravno ili putem osoba iz članka 200. ovoga Zakona, a koje je raspodijelio:

– UCITS,

– subjekt koji koristi mogućnost da se s njim postupa kao s UCITS-om na temelju službene potvrde prema članku 200. stavku 5. ovoga Zakona,

– subjekt za zajednička ulaganja osnovan izvan područja Europske unije;

4. prihodi ostvareni pri prodaji, reotkupu ili otplati dionica ili udjela od izravnih ili neizravnih ulaganja, putem subjekata za zajednička ulaganja ili osoba, pod uvjetom da je više od 25% njihove imovine uloženo u tražbine iz točke 1. ovoga stavka, i to:

– UCITS,

– subjekt koji se smatra UCITS-om, i to na temelju potvrde iz članka 200. stavka 5. ovoga Zakona, i

– subjekt za zajednička ulaganja osnovan izvan područja Europske unije.

(2) Ako isplatitelj ne posjeduje informacije iz stavka 1. točaka 3. i 4. ovoga članka vezano za udio isplaćenih kamata u prihodima, isplaćenom kamatom se smatra ukupan iznos prihoda.

(3) Ako isplatitelj nema informacije o postotku udjela imovine uložene u tražbine ili u dionice ili udjele iz stavka 1. točke 4. ovoga članka, smatra se da je taj postotak iznad 25%. Ako isplatitelj ne može utvrditi iznos prihoda koji je stvarni korisnik ostvario, smatra se da iznos prihoda odgovara iznosu prihoda od prodaje, reotkupa ili otplate dionica ili udjela.

(4) Ako su kamate iz stavka 1. ovoga članka isplaćene ili uplaćene na račun osobe iz članka 200. stavka 2. ovoga Zakona, i ako se ne koristi opcija iz članka 200. stavka 5. ovoga Zakona, smatrat će se da se radi o isplati u trenutku kada je ta osoba ostvarila primitak kamate.

(5) Isplatitelj kamate iz stavka 1. točaka 2. i 4. ovoga članka dužan je izvijestiti Poreznu upravu o ukupnim obračunatim kamata za razdoblje koje ne može biti dulje od jedne godine, čak i ako ne dođe do prodaje, reotkupa ili otplate tijekom toga razdoblja.

(6) Kamata iz stavka 1. točaka 3. i 4. ovoga članka neće se smatrati isplaćenom kamatom u smislu ovoga Zakona ako su isplaćene:

1. od subjekata za zajednička ulaganja ili subjekata čije je sjedište u Republici Hrvatskoj, čija izravna i neizravna ulaganja u tražbine iz stavka 1. točke 1. ovoga članka ne prelaze 15 % njihove imovine,

2. od subjekata iz članka 200. stavaka 1. i 2. ovoga Zakona, čija su sjedišta u Republici Hrvatskoj, a koji nisu odabrali mogućnost da ih se smatra UCITS-om sukladno članku 200. stavku 5. ovoga Zakona i čija izravna i neizravna ulaganja u tražbine iz stavka 1. točke 1. ovoga članka ne prelaze 15 % njihove imovine.

(7) Postoci iz stavka 1. točke 4. i iz stavka 6. ovoga članka utvrđuju se u skladu s investicijskom politikom na način na koji je ona uređena posebnim propisima koji uređuju tržište kapitala, pravilnicima, prospektima i statutima investicijskih fondova i drugih subjekata, a u slučaju nepostojanja navedenoga, utvrđuje se prema aktualnom sastavu imovine.“.

Članak 48.

Članak 202. mijena se i glasi:

„Članak 202.

(1) Isplataljeji su obvezni Poreznoj upravi dostaviti, sljedeće informacije:

1. naziv isplataljeja, adresu sjedišta ili mjesta poslovanja isplataljeja,
2. identitet i rezidentnost stvarnog korisnika u skladu s člankom 198. ovoga Zakona,
3. broj računa stvarnoga korisnika ili, ako nije dostupan, opis tražbine na temelju kojeg se isplaćuje kamata, i
4. informacije vezane uz kamate isplaćene u skladu sa stavkom 2. ovoga članka.

(2) U minimalnoj količini informacija o isplaćenim kamatama koje je isplatalje obvezan dostaviti, pravi se razlika između sljedećih kategorija kamata:

1. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos kamata isplaćenih u gotovini ili uplaćenih na račun,
2. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 1. točke 2. ili 4. ovoga Zakona, iznos kamata ili prihoda, ili u nedostatku istih, puni iznos prihoda od prodaje, reotkupa ili otplate,
3. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona, iznos prihoda ili puni iznos raspodijeljenog prihoda,
4. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 4. ovoga Zakona, iznos kamate koji se dodjeljuju članovima subjekata iz članka 200. stavka 1. ovoga Zakona, koji ispunjavaju kriterije iz članka 197. ovoga Zakona,
5. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 5. ovoga Zakona iznos obračunatih kamata na godišnjoj razini.

(3) Informacije iz stavaka 1. i 2. ovoga članka dostavljaju se elektroničkim putem u propisanom formatu.

(4) Rok za dostavu informacija iz stavaka 1. i 2. ovoga članka je 31. ožujka tekuće godine za prethodnu kalendarsku godinu.“.

Članak 49.

Članak 203. mijenja se i glasi:

„Članak 203.

(1) Porezna uprava dostavlja informacije iz članka 202. ovoga Zakona nadležnom tijelu druge države članice u kojoj je stvarni korisnik rezident.

(2) Rok za dostavu informacija iz stavka 1. ovoga članka je 30. lipnja tekuće godine, za sve isplate kamata ostvarene tijekom prethodne kalendarske godine.“.

Članak 50.

Članak 204. mijenja se i glasi:

„Članak 204.

(1) Obveza za prvu dostavu informacija iz članka 202. ovoga Zakona nastaje 31. ožujka u godini koja slijedi nakon godine pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji.

(2) Porezna uprava će hrvatskim rezidentima kojima je obustavljen porez po odbitku na isplaćene kamate u drugoj državi članici, osigurati povrat ovog poreza, na način da će im odobriti uračunavanje poreza koji odgovara obustavljenom iznosu poreza po odbitku. Ako je iznos poreza po odbitku veći od iznosa poreza koji hrvatski rezident treba platiti prema nacionalnim propisima, Porezna uprava će razliku obustavljenog poreza po odbitku vratiti stvarnom korisniku.

(3) Ako isplaćene kamate iz članka 201. ovoga Zakona ne podliježu oporezivanju prema nacionalnom zakonodavstvu, Porezna uprava će na zahtjev stvarnog korisnika kamata koji je hrvatski rezident, vratiti iznos obustavljenog poreza po odbitku u drugoj državi članici.

(4) Uračunavanje ili povrat poreza po odbitku, Porezna uprava izvršit će samo onda ako stvarni korisnik, hrvatski rezident, dostavi potrebne dokumente iz kojih se može utvrditi njegov identitet i iznos obračunatog, obustavljenog i uplaćenog poreza po odbitku.

(5) Porezna uprava će najkasnije u roku od trideset (30) dana od dana primitka zahtjeva stvarnog korisnika sukladno stavku 4. ovoga članka doznačiti iznos iz stavka 3. ovoga članka obračunat u kunama prema srednjem tečaju HNB-a na dan prijenosa, na račun stvarnog korisnika.

(6) Ako je pored poreza po odbitku iz stavka 2. ovoga članka kamata koju je primio stvarni korisnik, hrvatski rezident, bila oporezovana bilo kojom drugom vrstom poreza po odbitku, Porezna uprava će tako plaćeni porez uračunati prije postupka iz stavka 2. ovoga članka.

(7) Na zahtjev stvarnog korisnika hrvatskog rezidenta, najkasnije u roku dva (2) mjeseca od dana zaprimanja zahtjeva, Porezna uprava će izdati potvrdu u svrhu neobustavljanja poreza po odbitku na isplaćene kamate u državama članicama. Potvrda vrijedi najviše tri godine, a sadrži:

– ime, prezime, adresu i porezni ili drugi identifikacijski broj, a u nedostatku istoga, datum i mjesto rođenja stvarnog korisnika,

– ime, prezime i adresu isplatitelja,

– broj bankarskog računa stvarnog korisnika, a u nedostatku istog instrument osiguranja.“.

Članak 51.

Članak 205. mijenja se i glasi:

„Članak 205.

Ovlašćuje se ministar financija da do dana pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji provedbenim propisom detaljnije propiše provedbu članka od 172. do 194. te od 195. do 204. ovoga Zakona.“.

Članak 52.

U članku 206. u stavku 8. točka se briše te se dodaju riječi: „osim ako Prekršajnim zakonom nije propisano drugačije.“.

Članak 53.

Naslov iznad članka i članak 207. mijenjaju se i glase:

„Lakši porezni prekršaji

Članak 207.

(1) Novčanom kaznom u iznosu od 2.000,00 do 200.000,00 kuna kaznit će se pravna osoba:

1. ako poslovne knjige i druge evidencije s pripadajućom dokumentacijom ne čuva na mjestu propisanom zakonom (članak 56. stavak 9.),

2. ako na početku poslovanja i krajem svake poslovne godine ne popiše svu imovinu i obveze (članak 56. stavak 13.),

3. ako ne popiše imovinu i obveze pri promjenama cijena dobara ili kod statusnih promjena ili prestanka obavljanja djelatnosti ili kod otvaranja postupka stečaja ili likvidacije (članak 56. stavak 14.),

4. ako na zahtjev poreznog tijela ne stavi na raspolaganje dokumentaciju o elektroničkom sustavu korištenom za vođenje poslovnih knjiga, evidencija i izvješća na propisani način (članak 57. stavak 6.),

5. ako ne prijavi činjenicu stjecanja većinskog udjela ili činjenicu da je u sustavu povezanih društava, u propisanom roku (članak 58. stavci 2. i 4.),

6. ako ne prijavi činjenicu promjene većinskog vlasnika u propisanom roku (članak 58. stavak 3.),

7. ako ne dostavi poreznom tijelu podatke o osobi i ovlašteniku za koje vodi račun, čuva ili kao zalog uzima vrijednosti ili ustupa pretinac (članak 61.),

8. ako u poreznoj prijavi iskaže netočne ili neistinite podatke (članak 63. stavak 2.),

9. ako ne izda poreznom obvezniku dokumentaciju potrebnu za poreznu prijavu (članak 63. stavak 4.),

10. ako se ne odazove na poziv poreznog tijela radi davanja obavijesti usmeno na službenom mjestu poreznog tijela (članak 69. stavak 4.),

11. ako na traženje poreznog tijela ne dostavi obavijest u pisanom obliku ili obavijest ne dostavi pravodobno (članak 69. stavak 7.),

12. ako ometa očevid (članak 73. stavak 1.),

13. ako kao ovršenik koji na zahtjev poreznog tijela ne da podatke ili da netočne i nepotpune podatke o svojoj imovini i dohotku (članak 127.),

14. banka i Financijska agencija, svaka u okviru svojih obveza, ako ne postupe u skladu s člankom 140. ovoga Zakona,

15. ako ne dostavi poreznom tijelu podatke o isplaćenoj kamati fizičkim osobama-nerezidentima (članak 202. stavci 1. i 2.).

(2) Novčanom kaznom od 1.000,00 do 100.000,00 kuna za prekršaj iz stavka 1. ovoga članka kaznit će se fizička osoba obrtnik i fizička osoba koja obavlja drugu samostalnu djelatnost.

(3) Novčanom kaznom od 200,00 do 20.000,00 kuna za prekršaj iz stavka 1. točke 8. ovoga članka kaznit će se fizička osoba (članak 63. stavak 2.).

(4) Novčanom kaznom u iznosu od 2.000,00 do 20.000,00 kuna kaznit će se i odgovorna osoba u pravnoj osobi za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka.“.

Članak 54.

Iznad članka 208. dodaje se naslov koji glasi: „Teži porezni prekršaji“.

Članak 208. mijenja se i glasi:

„Članak 208.

(1) Novčanom kaznom u iznosu od 5.000,00 do 300.000,00 kuna kaznit će se pravna osoba:

1. ako evidencije o dnevnom gotovinskom prometu ne vodi na mjestu na kojem se ti primici ostvaruju ili ne osigurava dostupnost evidencija poreznom tijelu (članak 56. stavak 5.),

2. ako poslovne knjige i druge evidencije ne vodi sukladno načinu oporezivanja ili tko pri vođenju poslovnih knjiga ili drugih evidencija na nosačima podataka ne osigura raspoložive, čitljive i sustavne podatke (članak 56. stavak 7.),

3. ako poslovne knjige i druge evidencije ne vodi prema temeljnim načelima urednog knjigovodstva (članak 56. stavak 8.),

4. ako ne prijavi činjenice bitne za utvrđivanje njegove porezne obveze u zakonskom roku (članak 58. stavak 1.),
5. ako ne podnese poreznu prijavu na poziv poreznog tijela (članak 62. stavak 2.),
6. ako ne podnese poreznu prijavu poreznom tijelu u propisanom roku (članak 62. stavak 4.),
7. ako uz poreznu prijavu ne priloži dokumentaciju sukladno poreznim propisima (članak 63. stavak 3.),
8. ako na zahtjev poreznog tijela ne dostavi podatke potrebne za utvrđivanje porezne obveze, provedbu ovrhe i mjera osiguranja (članak 69. stavak 1.),
9. ako ne omogući obavljanje poreznog nadzora ovlaštenoj osobi za provođenje nadzora na njezin zahtjev (članak 108. stavak 4.),
10. ako ne sudjeluje u utvrđivanju činjeničnog stanja bitnog za njegovo oporezivanje na način da ne da obavijesti i ne predoči poslovnu dokumentaciju za zahtjev poreznog tijela, ne imenuje osobu koja će to raditi u njegovo ime ili ne omogući preuzimanje i cjelovitu reprodukciju podataka u elektroničnom obliku te njihovu dostupnost za cijelo vrijeme trajanja poreznog nadzora (članak 109. stavci 1., 2. i 3.).

(2) Novčanom kaznom u iznosu od 2.000,00 do 200.000,00 kuna za prekršaj iz stavka 1. ovoga članka kaznit će se fizička osoba obrtnik i fizička osoba koja obavlja drugu samostalnu djelatnost.

(3) Novčanom kaznom u iznosu od 500,00 do 30.000,00 kuna za prekršaj iz stavka 1. točaka 5., 6. i 7. ovoga članka kaznit će se fizička osoba.

(4) Novčanom kaznom u iznosu od 3.000,00 do 30.000,00 kuna kaznit će se i odgovorna osoba u pravnoj osobi za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka.“.

Članak 55.

Iznad članka 209. dodaje se naslov koji glasi: „Najteži porezni prekršaji“.

Članak 209. mijenja se i glasi:

„Članak 209.

(1) Novčanom kaznom u iznosu od 20.000,00 do 500.000,00 kuna kaznit će se pravna osoba:

1. ako ne izdaje račune, ne iskazuje isporuke dobara i usluga preko naplatnog uređaja ili na drugi odgovarajući način, a naplaćuje ih gotovinom ili ne vodi poslovne knjige i evidencije radi oporezivanja u skladu sa zakonskim propisima (članak 54.),
2. ako knjiženja i druga evidentiranja u poslovnim knjigama ne obavlja potpuno ili točno ili pravodobno ili uredno (članak 56. stavak 1.),

3. ako poslovne knjige, druge evidencije i knjigovodstvene isprave ne čuva u rokovima propisanim zakonom (članak 56. stavak 16.),

4. ako ne uruči ispis elektronički vođenih poslovnih knjiga, evidencija i izvješća, ili ne omogući pristup i nadzor podataka elektronički vođenih poslovnih knjiga, evidencija i izvješća, ili ne omogući pristup i nadzor računalnog ili drugog elektroničkog sustava i baza podataka, odnosno tko ne osigura podatke na propisani način, ili ne osigura odgovarajuću zaštitu, tajnost i cjelovitost podataka, ili ne osigura čuvanje podataka u elektroničkom obliku, pristup podacima, čitljivost originalnih podataka, njihovo pravilno spremanje i čuvanje na propisani način (članak 57. stavci 1., 2., 3. i 4.),

5. ako odbije sudjelovati u poreznom postupku (članak 59. i članak 60.),

6. ako se ne odazove na poziv poreznog tijela (članak 68.),

7. ako ne predoči poslovne knjige, evidencije, poslovnu dokumentaciju i druge isprave na zahtjev poreznog tijela (članak 71. stavak 1.),

8. ako ne dostavi Poreznoj upravi u zakonom propisanom roku ili na njezin zahtjev podatke o prometu kunskih i deviznih računa pravnih osoba, fizičkih osoba koje obavljaju registriranu djelatnost obrta, slobodnih zanimanja i građana (članak 101. stavci 1. i 2.),

9. ako ne dopusti obavljanje poreznog nadzora (članak 104. stavak 1.),

(2) Novčanom kaznom od 5.000,00 do 300.000,00 kuna za prekršaj iz stavka 1. ovoga članka kaznit će se fizička osoba obrtnik i fizička osoba koja obavlja drugu samostalnu djelatnost.

(3) Novčanom kaznom od 1.000,00 do 40.000,00 kuna za prekršaj iz stavka 1. točke 6. ovoga članka kaznit će se fizička osoba.

(4) Novčanom kaznom u iznosu od 5.000,00 do 40.000,00 kuna kaznit će se i odgovorna osoba u pravnoj osobi za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka.“

Članak 56.

Članak 210. mijenja se i glasi:

„Članak 210.

(1) Porezno tijelo može rješenjem zabraniti daljnji rad poreznom obvezniku za učinjeni prekršaj iz članka 209. točaka 5., 6. i 9. ovoga Zakona.

(2) Zabrana rada može trajati od petnaest dana do šest mjeseci.

(3) Žalba izjavljena protiv rješenja iz stavka 1. ovoga članka ne zadržava izvršenje rješenja.

(4) Zabrana iz stavka 2. ovoga članka izvršava se pečaćenjem poslovnih prostorija u kojima porezni obveznik obavlja djelatnost kao i pečaćenjem opreme i sredstava koja mu služe za rad.“

Članak 57.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u Narodnim novinama, osim članaka 13. do 50. koji stupaju na snagu danom pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji, te članka 19. ovoga Zakona, koji stupa na snagu 1. siječnja 2015. godine.

OBRAZLOŽENJE

Uz članak 1.

U ovome se članku navode propisi Europske unije koji se prenose u tekst Konačnog prijedlog zakona. Navedeno je u skladu s obvezom iz Odluke o instrumentima za usklađivanje zakonodavstva Republike Hrvatske s pravnom stečevinom Europske unije (Narodne novine, broj 93/2011) koju je Vlada Republike Hrvatske donijela 14. srpnja 2011. godine.

Uz članak 2.

Radi promjene u službenom nazivu, bilo je potrebno promijeniti termin Europske zajednice u Europsku uniju. Kada je u pogledu poreznih obveznika objavljenih na listi poreznih dužnika donijeto pravomoćno rješenje o sklopljenoj predstečajnoj nagodbi, dug obuhvaćen nagodbom ne iskazuje se na listi dužnika nego se isti reprogramira ili otpisuje.

Uz članke 3. i 4.

Uvodi se novi stavak u kojemu se navodi što se za potrebe oporezivanja smatra računom. Tako se propisuje da se računom smatra svaka isprava kojom se obračunavaju isporuke, neovisno u kojem obliku i pod kojim nazivom je izdana. Ove izmjene OPZ-a kojima se propisuje izuzeće od izdavanja računa usmjerene su na taksativno navedene promete (priređivanje lutrijskih igara, igara klađenja, automata i sl.) te na prodaju vlastitih poljoprivrednih proizvoda. Isto tako, izuzeće od obveze izdavanja računa predviđeno je kod prodaje vlastitih poljoprivrednih proizvoda u situacijama u kojima ne postoji infrastrukturna podrška ili bi bilo iznimno teško osigurati neometanu provedbu izdavanja računa putem naplatnog uređaja. Stoga je izričito naglašeno izuzimanje od izdavanja računa kod prodaje vlastitih poljoprivrednih proizvoda na štandovima i klupama, a ne na tržnicama u široj definiciji koja obuhvaća i čvrste objekte u kojima nema opravdanog razloga za izuzimanjem od izdavanja računa. Ovim izuzećima se naglašava prodaja u pojedinim situacijama, a ne obavljanje usluga. Obzirom da u nadležnosti Porezne uprave nije prosudba o tome je li na određenim mjestima dozvoljena prodaja, odnosno tko može, kada, i pod kojim uvjetima prodavati u pojedinim situacijama, ovim izmjenama se propisuju isključivo izuzeća od izdavanja računa na mjestima za koja se smatra da nemaju adekvatnu infrastrukturu za provedbu istog.

Uz članke 5. i 6.

Budući se izmjenama i dopunama Prekršajnog zakona (koje stupaju na snagu 1. lipnja 2013. godine) ukida relativna zastara prekršajnog progona i propisuje jedinstveni rok zastare prekršajnog progona (zastara se računa od dana počinjenja prekršaja do dana donošenja odluke o prekršaju), OPZ treba uskladiti s Prekršajnim zakonom te se propisuje da se na zastaru izvršenja odluke o troškovima prekršajnog postupka primjenjuje Prekršajni zakon. Naime, Prekršajnim zakonom propisan je jedinstveni rok od 5 godina za nastup zastare izvršenja odluke o troškovima prekršajnog postupka (koji se računa od pravomoćnosti odluke kojom su isti izrečeni). Člankom 94. definirana je zastara te se određuju rokovi zastare i početak tijeka zastare u pojedinim slučajevima. Tako je stavkom 5. određeno da zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći istekom godine u kojoj je utvrđena zlouporaba prava u porezno-dužničkom odnosu što se ne odnosi na jamstvo sukladno članku

26. Zakona. Obzirom da je člankom 26. Općeg poreznog zakona predviđena odgovornost zastupnika fizičkih i pravnih osoba i zastupnika ili upravitelja udruženih osoba i imovinskih masa bez pravne osobnosti, za počinjenje kaznenog djela utaje poreza ili za sudjelovanje u utaji poreza ili bespravno ostvarenje smanjenja poreza ili drugih poreznih povlastica za zastupane osobe te se te osobe smatraju poreznim jamcem za manje plaćeni porez i kamate, potrebno je odrediti početak tijeka zastare prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata u tim slučajevima, odnosno da zastara prava na utvrđivanje počinje teći po isteku godine u kojoj je, zastupnik ili upravitelj pravomoćno osuđen za počinjenje kaznenog djela, odnosno u kojoj je jamstvo trebalo utvrditi. Prekršajni zakon više ne daje mogućnost da se posebnim propisom može propisati duži rok zastare za pokretanje i vođenje prekršajnog postupka.

Uz članak 7.

Dopunom odredbi u pogledu prava poreznog tijela iz porezno-dužničkog odnosa u stečajnom postupku kao i u postupku predstečajne nagodbe čija vrijednost predmeta prelazi iznos od 10.000.000,00 kuna ovlašten raspolagati ministar financija precizira se da se omogućava raspolaganje poreznim dugom i pravima iz porezno dužničkog odnosa kada Zakon primjenjuju tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave.

Uz članak 8.

Uz postojeći popis ovršnih isprava, bilo je potrebno dodati i jedinstvenu ovršnu ispravu, instrument kojim se omogućuje naplata stranih tražbina u Republici Hrvatskoj. Ovršnim zakonom niti jedna odluka, osim presude nije naznačena ovršnom ispravom, međutim novi Prekršajni zakon, koji stupa na snagu 1. lipnja 2013. godine propisuje da se sve odluke donesene u prekršajnom postupku smatraju ovršnim ispravama. Potrebno je, slijedom toga, nadopuniti članak 128. OPZ-a na način da se druge isprave donesene u prekršajnom postupku smatraju ovršnim ispravama. Isto je propisano kako bi se pospješila učinkovitost prisilne naplate neuplaćene novčane kazne, a čime će se ojačati opća i posebna prevencija i povećati društvena disciplina i povjerenje građana u prekršajnopravno sankcioniranje.

Uz članak 9.

Člankom 135. važećeg OPZ-a predviđeni su slučajevi obustave ovrhe po službenoj dužnosti ili na prijedlog ovršenika. Između ostalih navedenih slučajeva obustave, predlaže se mogućnost obustave ovrhe u slučaju odgode izvršenja rješenja, neovisno o tome tko odgađa izvršenje rješenja koje prisilno naplaćuje porezno tijelo. Primjerice, Porezna uprava prisilno naplaćuje tražbinu tijela državne ili lokalne samouprave, a to tijelo je odgodilo izvršenje rješenja kojim je tražbina utvrđena. U tom slučaju, prema postojećim odredbama ne postoji mogućnost da Porezna uprava obustavi ovrhu.

Uz članak 10.

Člankom 137. važećeg OPZ-a propisuju se slučajevi otpisa tražbina s osnove poreza i kamata kao nenaplativog. Stavkom 2. određuje se da će se, ako je protiv odgovorne osobe u pravnoj osobi u slučaju zaključenog stečajnog postupka podnesen zahtjev za plaćanje sukladno članku 26. Zakona te s osnove pogodovanja vjerovniku, tražbina poreznog tijela od ovršenika ponovo evidentirati. Obzirom da Opći porezni zakon predviđa osim jamstva iz članka 26. i slučajeve jamstva s osnove zlorabe prava u porezno – dužničkom odnosu, predlaže se navedena izmjena kojom se predviđa ponovno evidentiranje duga u tom kao i u slučaju ako postoji

osiguranje duga po osnovi poreznog jamstva u slučaju brisanja iz sudskog registra prema stavku 1. točki 4. postojeće odredbe.

Uz članak 11.

Dodani članci odnose se na strategiju upravljanja porezni dugom. Naime, članci se dodaju u svrhu propisivanja modernog i učinkovitog pristupa naplati i prisilnoj naplati poreznog duga. Propisuju se mjere za otklanjanje trošenja vremena i truda na praćenje starih i uglavnom nenaplativih dugovanja. Otpis duga se ograničeno koristi, iako se nešto novca može izvući iz nekih predmeta na kojima se naporno radi; otpis duga je upravo iz tog razloga rijedak. Povrh toga, dug se može maknuti iz evidencija aktivne naplate po zahtjevu poreznog dužnika i po isteku zastare od šest godina ili u slučaju likvidacije ili zaključenja stečajnog postupka. U protivnom, dug ostaje u evidenciji deset godina. Tomu je tako čak i kada je porezni obveznik brisan iz registra aktivnih poreznih obveznika, ako je prestao s obavljanjem djelatnosti ili iz bilo kojeg razloga. To službenicima u prisilnoj naplati otežava utvrđivanje i obradu predmeta koji najviše obećavaju, osobito u nedostatku sofisticiranih softverskih stručnjaka koji bi pročititi ogromnu količinu dugova i utvrdili prioritete. To navodi na zaključak da su ukupni nenaplaćeni dugovi iskazani u prekomjernom iznosu u odnosu na stvarno stanje, ali nije moguće reći za koliko. Operativno bi bilo korisno pročitati evidencije dugovanja i maknuti dugove takve naravi. To bi i građanima dalo jasniju sliku o onome što se doista događa i unaprijedilo bi poštovanje prema poreznom sustavu. Redovita analiza starosti dugova u portfelju nužna je za izradu strategije obrade dugovanja i godišnje planove smanjenja duga.

Uz članak 12.

Člankom 158.b stavkom 1. određuju se osobe koje provode postupak utvrđivanja zlouporabe prava iz porezno dužničkog odnosa. Predlaže se da umjesto inspektora službe za ovršni postupak, postupak provode ovlašteni službenici službe za ovršni postupak što je u skladu s Pravilnikom o unutarnjem redu ministarstva financija.

Uz članak 13.

Ovim člankom određuje se tijelo nadležno za provođenje propisa Europske unije o administrativnoj suradnji između država članica na području poreza temeljem novih Direktiva Vijeća 2011/16/EU, 2010/24/EU i 2003/48/EZ. Nadležno tijelo je Ministarstvo financija, preko upravnih organizacija u svojem sastavu, Porezne uprave i Carinske uprave.

Uz članak 14.

Ovim člankom propisano je da je Ministarstvo financija, preko upravnih organizacija u svojem sastavu nadležno za provedbu odredbi Uredbe Vijeća 904/2010 o administrativnoj suradnji i suzbijanju prijevara na području PDV-a.

Uz članak 15.

Ovim člankom propisuje se da zahtjevi za administrativnu suradnju zaprimljeni od nadležnih tijela država članica Europske unije i zahtjevi zaprimljeni od hrvatskih ovlaštenih tijela imaju istu važnost pri rješavanju, odnosno da se tretiraju jednako. Radi nesmetanog odvijanja postupaka administrativne suradnje među državama članicama Europske unije bilo je potrebno definirati upotrebu jezika. Odredbama ovoga članka se propisuje da se svi zahtjevi,

pripadajući dokumenti kao i odgovori na zahtjev koji se odnose na pružanje pomoći na području direktnih poreza dostavljaju na jeziku koji međusobno bilateralno dogovore države članice. Kod pružanja pomoći na području naplate tražbina, svi zahtjevi te jedinstvena ovršna isprava, dostavljaju se na jeziku države članice primateljice zahtjeva ili se uz njih dostavlja prijevod na jezik te države. Izuzetak su dokumenti koji se dostavljaju uz zahtjev za prosljeđivanje obavijesti, koji mogu biti dostavljeni na izvornom jeziku države koja podnosi zahtjev. Za sve ostale dokumente koji se prilažu zahtjevima vezanim za postupak naplate tražbina, može se zatražiti prijevod na jezik države članice primateljice ili neki drugi jezik koji države međusobno dogovore.

Uz članak 16.

Ovim se člankom propisuje područje primjene, odnosno definiraju se vrste poreza za koje će se pružiti pomoć drugim državama članicama. Odredbe o pružanju međusobne pomoći odnose se na sve vrste poreza koje utvrđuju države članice. Eksplicite se navodi na koje vrste poreza i drugih davanja se administrativna suradnja ne odnosi.

Uz članak 17.

Odredbama ovoga članka definira se obveza Porezne uprave da na zahtjev nadležnih tijela drugih država članica proslijedi sve informacije koje se tiču poreza definiranih prethodnim člankom. Drugoj državi članici proslijedit će se informacije kojima porezno tijelo raspolaže ili koje će naknadno prikupiti tijekom provođenja administrativnih ili upravnih radnji. Takve radnje mogu uključiti postupke nadzora, provjere, očevida kao i druge radnje, čije je provođenje potrebno radi pribavljanja traženih informacija. Nadležno tijelo druge države članice osim informacija, može uz obrazloženje zatražiti da porezno tijelo poduzme neke službene ili upravne radnje. Ukoliko porezno tijelo smatra da to nije potrebno, dužno je o tome obavijestiti podnositeljicu zahtjeva. Radi učinkovitije razmjene informacija, bilo je potrebno propisati i rokove za postupanje po pojedinim zahtjevima. Rok za dostavu informacija je šest mjeseci, odnosno dva mjeseca ako je informacija već dostupna. Osim ovoga, propisane su obveza kao i rok za potvrđivanja primitka zahtjeva nadležnom tijelu druge države članice, rok za obavještanje države podnositeljice ukoliko se radi o zahtjevu s nedostacima, obveza i rok za obavještanje druge države članice o nemogućnosti da se odgovori na zahtjev u propisanom roku, odnosno da se uopće ne odgovori na zahtjev.

Uz članak 18.

Odredbama ovoga članka definira se u kojim slučajevima porezno tijelo spontanim putem, odnosno bez posebnog zahtjeva prosljeđuje informacije o porezima iz članka 174. ovoga Zakona nadležnom tijelu druge države članice, te koji je rok za dostavu takvih informacija. Ovim člankom propisuje se obveza i rok potvrđivanja primitka informacija koje se razmjenjuju spontanim putem.

Uz članak 19.

Odredbama ovoga članka propisuje se obvezna razmjena informacija, i to određenih kategorija dohotka i kapitala, između država članica, automatskim putem. Obveza razmjene takvih informacija nastupa 2015. godine.

Uz članak 20.

Odredbama ovoga članka definira se mogućnost da porezno tijelo na zahtjev druge države članice uz prethodni dogovor s nadležnim tijelom te države članice, a za potrebe razmjene informacija, može odobriti nazočnost predstavnika ovlaštenog tijela te države članice u svojim službenim prostorijama ili tijekom provođenja administrativnih ili upravnih radnji u Republici Hrvatskoj. Uvjete pod kojima se odobrava nazočnost stranih službenika odredit će porezno tijelo. Propisuje se da strani službenik mora posjedovati službeno ovlaštenje kojim dokazuje svoj identitet i službeni položaj. Pod istim uvjetima porezno tijelo može zatražiti nazočnost svojeg ovlaštenog predstavnika u drugoj državi članici.

Uz članak 21.

Članak 179. je brisan iz razloga što su odredbe tog članka obuhvaćene prethodnim člankom.

Uz članak 22.

Odredbama ovoga članka daje se mogućnost da porezno tijelo s jednom ili više država članica dogovori usporedni nadzor kod više poreznih obveznika, svako na svom području, ukoliko je to od zajedničkog ili komplementarnog interesa za te države. U slučajevima kada porezno tijelo zaprimi zahtjev za usporedni nadzor od druge države članice, obvezna je o svojoj odluci obavijestiti državu podnositeljicu zahtjeva. Ukoliko porezno tijelo predlaže provedbu usporednog nadzora drugim državama članicama, obvezno navodi osobe za koje predlaže nadzor, razdoblje provođenja nadzora te pritom obrazlaže svoj izbor. Radi učinkovitije provedbe takvih nadzora, porezno tijelo imenuje svojeg koordinatora.

Uz članak 23.

Prema odredbama ovoga članka, porezno tijelo po zahtjevu nadležnog tijela druge države članice obavještava tuzemnog primatelja o poreznim aktima tijela države podnositeljice koji se odnose na primjenu njezina zakonodavstva u području poreza navedenih u članku 174. stavku 1. ovoga Zakona. Također, propisano je da porezno tijelo na isti način može zatražiti dostavu svojih poreznih akata primatelju u inozemstvo putem nadležnog tijela druge države članice. Nadalje, propisuje se koje podatke zahtjev za prosljeđivanje obavijesti mora minimalno sadržavati. Porezna uprava obvezna je odmah obavijestiti nadležno tijelo koje je podnijelo zahtjev o svim poduzetim radnjama, a pogotovo o datumu dostave poreznog akta primatelju. Propisuje se nužan uvjet za mogućnost podnošenja ovakvog zahtjeva drugoj državi, a to je da su pokušane i iscrpljene druge mogućnosti dostave poreznog akta primatelju u inozemstvo.

Uz članak 24.

Odredbama ovoga članka uvodi se mogućnost da države članice koje sudjeluju u pružanju uzajamne pomoći mogu zatražiti u slučajevima razmjene informacija na zahtjev ili spontane razmjene dobivanje povratne informacije o tome na koji su način informacije, koje je prosljedilo nadležno tijelo jedne države, korištene u drugoj državi članici. Propisan je rok za dostavu povratne informacije.

Uz članak 25.

Odredbe ovoga članka navode da se sve informacije uključivo i dokumente koje Porezna uprava zaprimi u okviru postupaka administrativne suradnje na području poreza smatraju poreznom tajnom. Nadalje, propisuje se da se dobivene informacije mogu koristiti za provođenje postupaka utvrđivanja i naplate poreza iz članka 174. ovoga Zakona, drugih poreza i carina iz članka 184. ovoga Zakona ili za utvrđivanje i prisilnu naplatu obveznih doprinosa za socijalno osiguranje. Također, informacije se mogu koristiti i u sudskim i upravnim postupcima, pokrenutim zbog kršenja poreznog prava. Uz dopuštenje države članice koja je informacije dostavila, informacije se mogu koristiti i u druge svrhe u državi članici koja ih prima. Informacije dobivene u okviru administrativne suradnje porezno tijelo može proslijediti ovlaštenom tijelu neke treće države članice uz prethodnu suglasnost države članice koja je te informacije dostavila.

Uz članak 26.

Odredbe ovoga članka propisuju da porezno tijelo neće proslijediti informacije drugoj državi članici ako ta država članica nije iscrpila uobičajene izvore za dobivanje takvih informacija, ako tijelo druge države članice nje u mogućnosti pružiti istu ili sličnu vrstu informacija, ako bi takvo prosljeđivanje dovelo do otkrivanja poslovne, industrijske ili profesionalne tajne ili poslovnog procesa te ako bi njihovo prosljeđivanje bilo suprotno javnom poretku. O razlozima za odbijanje prosljeđivanja informacija drugoj državi članici, porezno tijelo obvezno je obavijestiti nadležno tijelo te države članice.

Uz članak 27.

Odredbama ovoga članka propisana je obveza korištenja standardnih obrazaca. Standardne obrasce u postupcima administrativne suradnje između država članica propisuje Europska komisija. Nadalje, zasebnim člankom propisuje se mogućnost prosljeđivanja informacija zaprimljenih od trećih država nekoj od država članica Europske unije, pod uvjetom da je to u skladu s bilateralnim sporazumom sklopljenim s tom trećom državom.

Uz članak 28.

Ovim se člankom propisuje područje primjene, odnosno definiraju se vrste poreza i drugih javnih davanja za koje će se pružiti pomoć pri naplati drugim državama članicama, na njihov zahtjev. Također, navode se i davanja za koja se takva pomoć neće pružiti.

Uz članak 29.

Odredbe ovoga članka propisuju da porezno tijelo u svrhu naplate tražbina koje se odnose na poreze i druga javna davanja iz članka 184. ovoga Zakona, na zahtjev nadležnog tijela druge države članice dostavlja sve zatražene informacije te provodi službene ili upravne radnje kako bi prikupilo tražene informacije. Također, odredbama članka propisani su slučajevi u kojima porezno tijelo ima pravo odbiti prikupljanje i prosljeđivanje takvih informacija. Ukoliko odbije proslijediti informacije na zahtjev, porezno tijelo mora o razlozima obavijestiti nadležno tijelo druge države članice. Odredbom je propisano da i porezno tijelo može uputiti vlastite zahtjeve za dobivanje informacije od drugih država članica.

Uz članak 30.

Ovim člankom uvedena je mogućnost da porezno tijelo obavijesti nadležno tijelo druge države članice o povratu poreza ili carina, osim poreza na dodanu vrijednost, rezidentu te druge države članice ili osobi sa sjedištem u toj drugoj državi članici, u cilju razmjene informacija. Nadalje, posebnim člankom definira se mogućnost da porezno tijelo na zahtjev druge države članice i uz prethodni dogovor s njom, može odobriti nazočnost predstavnika ovlaštenog tijela te države članice u svojim službenim prostorijama, tijekom provođenja administrativnih ili upravnih radnji te sudskih postupaka u Republici Hrvatskoj. Uvjete pod kojima se odobrava nazočnost stranih službenika odredit će porezno tijelo. Propisuje se da strani službenik mora posjedovati službeno ovlaštenje kojim dokazuje svoj identitet i službeni položaj. Također, pod istim uvjetima porezno tijelo postavlja zahtjev za nazočnošću njezinih ovlaštenih službenika u drugim državama članicama.

Uz članak 31.

Prema odredbama ovoga članka, porezno tijelo po zahtjevu nadležnog tijela druge države članice obavještava tuzemnog primatelja o poreznim aktima tijela države podnositeljice koji se odnose na tražbine iz članka 184. ovoga Zakona. Također, propisano je da porezno tijelo na isti način može zatražiti dostavu svojih akata primatelju u inozemstvo putem nadležnog tijela druge države članice. Nadalje, propisuje se koje podatke zahtjev za prosljeđivanje obavijesti mora minimalno sadržavati. Porezna uprava obvezna je odmah obavijestiti nadležno tijelo koje je podnijelo zahtjev o svim poduzetim radnjama, a pogotovo o datumu dostave akta primatelju. Propisuje se nužan uvjet za mogućnost podnošenja ovakvog zahtjeva drugoj državi, a to je da su pokušane i iscrpljene druge mogućnosti dostave poreznog akta primatelju u inozemstvo.

Uz članak 32.

U odredbama članka propisano je da porezno tijelo na zahtjev nadležnog tijela države članice temeljem priložene jedinstvene ovršne isprave poduzima mjere naplate tražbina u skladu s nacionalnim zakonodavstvom. Zahtjevi za naplatu tražbina drugih država članica i zahtjevi za naplatu tražbina poreznih tijela Republike Hrvatske tretiraju se jednako. Od datuma zaprimanja zahtjeva, porezno tijelo će na tražbine obračunavati zatezne kamate. Ukoliko porezno tijelo odobri odgodu ili plaćanje u obrocima, o tome obavještava nadležno tijelo države članice. O svim poduzetim mjerama, porezno tijelo će obavještavati tijelo druge države članice. Naplaćene iznose tražbina zajedno s pripadajućim kamatama proslijedit će se državi članici.

Uz članak 33.

Odredbama članka propisana je mogućnost da porezno tijelo uputi zahtjev za naplatu svojih tražbina nadležnom tijelu druge države članice. Uz zahtjev je potrebno priložiti jedinstvenu ovršnu ispravu. Prije upućivanja ovakvog zahtjeva, obavezno moraju biti primijenjeni odgovarajući postupci naplate u Republici Hrvatskoj, osim u slučajevima koji su izrekom nabrojani. Daljnjim člankom propisuje se Jedinstvena ovršna isprava kao standardiziran obrazac, odnosno dokument temeljem kojeg je moguća naplata tražbina iz članka 184. ovoga Zakona u državi članici koja prima zahtjev za naplatu. Svojim sadržajem ovaj dokument upućuje na temeljnu ovršnu ispravu u državi članici koja podnosi zahtjev. Jedinstvena ovršna isprava je jedina osnova za naplatu i mjere osiguranja koje se poduzimaju u državi članici

koja prima zahtjev. Jedinствена ovršna isprava ne podliježe postupku priznavanja, dopunjavanja ili zamjene u Republici Hrvatskoj. Odredbama članka propisani su i minimalni podaci koje takva isprava mora sadržavati.

Uz članak 34.

Odredbama ovoga članka propisuje se da temeljem zaprimljenog zahtjeva, a u slučaju osporavanja tražbine ili ovršne isprave u državi članici koja podnosi zahtjev, porezno tijelo poduzima mjere osiguranja za naplatu tražbine iz zahtjeva, sukladno postupcima iz nacionalnog zakonodavstva. Dokument koji se odnosi na tražbinu prilaže se uz takav zahtjev, koji ne podliježe postupku priznavanja, dopunjavanja ili zamjene u Republici Hrvatskoj.

Uz članak 35.

Odredbama ovoga članka razgraničava se nadležnost država članica (nadležnost između države koja podnosi zahtjev za naplatu i države koja zahtjev prima) u sporovima koje pokreću zainteresirane strane u svezi naplate tražbina. Također, navodi se kada porezno tijelo bez odlaganja zastaje s ovršnim postupkom nad osporenim dijelom tražbine, a do donošenja rješenja nadležnog tijela države članice u toj stvari. Odredbama članka utvrđuje se da zahtjevi za naplatu mogu sadržavati osporenu tražbinu ili njezin dio, ako je to u skladu sa zakonskim propisima i važećom administrativnom praksom u državi članici koja prima zahtjev. Svaki takav zahtjev mora biti obrazložen. Ako je spor okončan u korist dužnika, nadležno tijelo države članice koje je podnijelo zahtjev za naplatu dužno je istom vratiti naplaćeni iznos, odnosno tražbine zajedno sa svim dospjelim naknadama.

Uz članak 36.

Odredbe članka propisuju postupanje u slučaju kada država koja ponosi zahtjev za naplatu naknadno zahtjev mijenja ili ga poništava. U svim takvim slučajevima, država članica dužna je odmah obavijestiti nadležno tijelo druge države članice i poslati obrazloženje. Kada su takve izmjene nastale radi donošenja sudskih odluka u svezi pokrenutih sporova, uz izmijenjeni zahtjev državi članici koja prima zahtjev dostavlja se takva odluka i izmijenjena jedinstvena ovršna isprava. Temeljem izmijenjene jedinstvene ovršne isprave mjere naplate i osiguranja naplate mogu se nastaviti, osim ako su izmjene zahtjeva izvršene zbog ništavosti temeljne ovršne isprave u državi članici koja je podnijela zahtjev ili prvotne jedinstvene ovršne isprave u Republici Hrvatskoj.

Uz članak 37.

Odredbe ovoga članka propisuju da porezno tijelo neće pružiti pomoć pri naplati drugoj državi članici, ako bi naplata tražbine zbog dužnikove situacije, stvorila ozbiljne gospodarske ili socijalne poteškoće u Republici Hrvatskoj. Također, porezno tijelo može odbiti pružanje pomoći pri naplati ako se prvotni zahtjev za naplatu odnosi na tražbine starije od 5 godina. Nadalje, ograničenje u pružanju pomoći predstavlja situacija ako je ukupni iznos tražbina za koje je zatražena pomoć manji od 1.500 eura u kunskoj protuvrijednosti. O svim razlozima za odbijanje pružanja pomoći pri naplati stranih tražbina drugoj državi članici, porezno tijelo obvezno je obavijestiti nadležno tijelo te države članice.

Uz članak 38.

Odredbe ovoga članka propisuju da se na tražbine iz zahtjeva za naplatu primjenjuju rokovi zastare države članice koja podnosi zahtjev. Nadalje, propisano je da se mjere u postupku naplate koje poduzme porezno tijelo ili drugo tijelo ovlašteno za provođenje postupka naplate, a koje bi imale utjecaj na prekid ili produljenje tijeka zastare sukladno zakonskim propisima države članice podnositelja zahtjeva, smatraju da su poduzete od strane podnositelja zahtjeva. Također, mjere naplate tražbina koje su poduzete od strane zamoljenog tijela druge države članice po zahtjevu poreznog tijela, a koje bi imale utjecaj na prekid ili produljenje rokova zastare u zamoljenoj državi članici, imat će isti učinak u Republici Hrvatskoj. O svim poduzetim postupcima kojima se prekidaju ili produljuju rokovi zastare, porezno tijelo će obavijestiti nadležno tijelo druge države koje je podnijelo zahtjev za naplatu ili osiguranje naplate.

Uz članak 39.

Predlaže se brisanje članka 192.

Uz članak 40.

Odredbe ovoga članka propisuju da troškove nastale u vezi s postupkom naplate stranih tražbina snosi porezno tijelo. Samo iznimno, u određenim se slučajevima može dogovoriti nadoknada troškova od druge države članice. Troškove postupka naplate porezno će tijelo nastojati naplatiti od poreznog dužnika.

Uz članak 41.

Odredbama ovoga članka propisana je obveza korištenja standardnih obrazaca. Standardne obrasce u postupcima uzajamne pomoći pri naplati stranih tražbina propisuje Europska komisija. Obrasci se dostavljaju elektroničkim putem. Međutim, ako se komunikacija ne odvija elektroničkim putem ili na standardnim obrascima, to ne utječe na valjanost dobivene informacije ili mjera poduzetih u postupanju po zahtjevu za pomoć. Nadalje, daljnjim člankom navodi se da se sve informacije uključivo i dokumente koje Porezna uprava zaprimi u okviru postupaka pružanja pomoći pri naplati tražbina smatraju poreznom tajnom. Nadalje, propisuje se da se dobivene informacije mogu koristiti u provođenju mjera naplate ili mjera osiguranja s obzirom na tražbine iz članka 184. ovoga Zakona, kao i za utvrđivanje i naplatu obveznih doprinosa za socijalno osiguranje. Uz dopuštenje države članice koja je informacije dostavila, informacije se mogu koristiti i u druge svrhe u državi članici koja ih prima. Informacije dobivene u okviru pružanja pomoći pri naplati tražbina porezno tijelo može proslijediti ovlaštenom tijelu neke treće države članice uz prethodnu suglasnost države članice koja je te informacije dostavila. Isto tako propisuje se mogućnost pružanja šire pomoći pri naplati stranih tražbina od ove koja je opisana prethodnim člancima, a koja proizlazi iz bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili dogovora koje sklopi Republika Hrvatska, kao i iz obavijesti o sudskim ili sličnim pravnim aktima drugih tijela s javnim ovlastima. O takvim sporazumima ukoliko se oni ne odnose na pojedinačne slučajeve, porezno tijelo dužno je obavijestiti Europsku komisiju.

Uz članak 42.

Predlaže se brisanje članka 194. budući je sadržaj obuhvaćen prethodnim člancima.

Uz članak 43.

Predlaže se nomotehničko uređenje naslova iznad članka 195. OPZ-a. Naime, u svim odredbama OPZ-a koristi se izraz „nadležnost“ umjesto izraza „stvarna nadležnost“. Predlaže se nomotehničko uređenje članka 195. OPZ-a. U svim odredbama OPZ-a, koristi se izraz „u nastavku“ umjesto izraza „dalje u tekstu“.

Uz članak 44.

Predlaže se izmjena ovoga članka radi usklađenja s Direktivom 2003/48/EZ i pojmom „UCITS“ sukladno Direktivi 85/611/EEZ, Direktivi 2004/39/EZ i Direktivi 2009/65/EZ i tuzemnim propisima, kao i nomotehničko uređivanje članka.

Uz članak 45.

Predlaže se izmjena ovoga članka iz razloga jasnijeg obrazloženja kako i na temelju kojih isprava se utvrđuje identitet i rezidentost stvarnog korisnika primatelja kamate.

Uz članak 46.

Predlaže se izmjena članka zbog jasnijeg definiranja pojma isplatitelja po primitku i boljeg usklađenja s definicijom isplatitelja po primitku iz Direktive 2003/48/EZ, kao i nomotehničko uređivanje članka.

Uz članak 47.

Predlaže se izmjena ovoga članka da bi se definicija kamata koje se isplaćuju stvarnom korisniku rezidentu druge države članice jasnije definirala i potpunije uskladila s Direktivom 2003/48/EZ.

Uz članak 48.

Predlaže se izmjena ovoga članka radi jasnijeg i preciznijeg propisivanja sadržaja informacija koje isplatitelji dostavljaju Poreznoj upravi. U članku se preciznije propisuje način dostave i format u kojem su isplatitelji obvezni dostaviti informacije.

Uz članak 49.

Predlaže se promjena ovoga članka radi preciznijeg propisivanja, kojoj se državi članici dostavljaju informacije te rok za automatsko dostavljanje informacija.

Uz članak 50.

Promjenom ovoga članka, jasnije i detaljnije se propisuje obveza prve dostave informacija o isplaćenim kamatama na dohodak od štednje temeljem Direktive 2003/48/EZ za hrvatske isplatitelje, te obveze Porezne uprave prema hrvatskim rezidentima, u slučaju da im je obustavljen porez po odbitku u drugoj državi članici. Predlaže se brisanje stavka 7. članka 204. OPZ-a iz razloga što se odredbe navedene Direktive u dijelu koji se odnosi na prenosive dužničke vrijednosne papire, ne odnose na Republiku Hrvatsku.

Uz članak 51.

Predlaže se da ministar financija provedbenim propisom podrobnije propiše provedbu članka od 172. do 194. te od 195. do 204. OPZ-a.

Uz članak 52.

Izmjenama i dopunama Prekršajnog zakona promijenjena je stvarna nadležnost s Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske na prekršajne sudove u predmetima u kojima su podneseni prigovori zbog odluke o prekršajnoj pravnoj sankciji, troškovima postupka i oduzimanju imovinske koristi, a Visoki prekršajni sud će ostati nadležan odlučivati u drugom stupnju o žalbama protiv odluka o prekršaju izjavljenih na utvrđeno činjenično stanje. Stoga je u članku 206. stavku 8. dodano: osim ako Prekršajnim zakonom nije propisano drugačije.

Uz članak 53.

Člankom 207. stavkom 2., te člankom 208. stavkom 2. i člankom 210. stavkom 2. važećeg Općeg poreznog zakona propisane su novčane kazne za porezne prekršaje za odgovornu osobu u pravnoj osobi i to za sve prekršaje u rasponima koji su od minimalne novčane kazne 2.000,00 odnosno 5.000,00 kuna do maksimalne 50.000,00 kuna te nisu usklađene s odredbama članka 33. Prekršajnog zakona. Obzirom da je odredbom članka 33. Prekršajnog zakona (Narodne novine, br. 107/2007 i 39/2013) propisano da se samo za najteže prekršaje propisane zakonom u području poreza i financija mogu propisati i izreći novčane kazne do dvostrukih općih maksimuma, to je trebalo u prekršajnim odredbama OPZ-a napraviti selekciju prekršaja prema težini i grupirati ih u određene kategorije. Gornja i donja granica usklađene su s Prekršajnim zakonom. Ovim člankom specificirani su lakši porezni prekršaji za koje su propisane niže novčane kazne.

Uz članak 54.

Ovim člankom specificirani su teži porezni prekršaji za koje su propisane više novčane kazne.

Uz članak 55.

Ovim člankom specificirani su najteži porezni prekršaji za koje su propisane maksimalne novčane kazne.

Uz članak 56.

Ovim člankom propisana je mogućnost da se rješenjem donesenim u upravnom postupku može poreznom obvezniku za određene počinjene prekršaje zabraniti daljnji rad na određeno vrijeme. Naime, zaštitna mjera zabrane obavljanja zvanja, određenih djelatnosti, poslova i dužnosti, kako je to propisano člankom 209. sada važećeg Zakona, u praksi je teško provediva, zbog dužine trajanja prekršajnog postupka i Prekršajnim zakonom propisanog nastupa rehabilitacije osuđivane osobe, budući se zaštitna mjera provodi po pravomoćnosti odluke o prekršaju kojom je ista i izrečena. Iz navedenih razloga, odredbama ovoga članka propisuje se mogućnost da se u upravnom postupku donese rješenje o zabrani daljnjeg rada zbog počinjenja taksativno navedenih prekršaja i prije pokretanja prekršajnog postupka od strane ovlaštenog tužitelja, a kao jedna od represivnih mjera kojom se želi destimulirati porezne obveznike na činjenje određenih najtežih prekršaja.

Uz članak 57.

Predlaže se stupanje na snagu ovoga Zakona osmoga dana od dana objave u Narodnim novinama, osim članaka od 13. do 50. koji stupaju na snagu danom pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji, te članka 19. ovoga Zakona, koji stupa na snagu 1. siječnja 2015. godine.

ODREDBE VAŽEĆEG ZAKONA KOJE SE MIJENJAJU I DOPUNJUJU

(Narodne novine, br. 147/2008, 18/2011, 78/2012 i 136/2012)

Obveza čuvanja porezne tajne**Članak 8.**

(1) Porezno tijelo dužno je kao poreznu tajnu čuvati sve podatke koje porezni obveznik iznosi u poreznom postupku te sve druge podatke u vezi s poreznim postupkom kojima raspolaže.

(2) Iznimno od stavka 1. ovoga članka, ne smatra se poreznom tajnom:

1. podatak o datumu upisa u sustav poreza na dodanu vrijednost ili ispisa iz sustava poreza na dodanu vrijednost,

2. podatak o poreznim obveznicima koji su davali lažne podatke s ciljem umanjenja svoje ili tuđe obveze poreza na dodanu vrijednost (kružne prijave poreza na dodanu vrijednost) ako je to utvrđeno u porezno-pravnom postupku.

(3) Obveza čuvanja porezne tajne iz stavka 1. ovoga članka odnosi se na sve službene osobe poreznog tijela, vještake i druge osobe koje su uključene u porezni postupak.

(4) Obveza čuvanja porezne tajne je povrijeđena ako se činjenice navedene u stavku 1. ovoga članka neovlašteno koriste ili objave.

(5) Obveza čuvanja porezne tajne nije povrijeđena:

1. ako se poreznom jamcu omogući uvid u podatke o poreznom obvezniku bitne za njegov odnos prema poreznom obvezniku,

2. ako se članove društva osoba upozna s činjenicama bitnima za oporezivanje društva,

3. ako se iznose podaci tijekom poreznog, prekršajnog ili sudskog postupka,

4. ako se iznose podaci uz pisani pristanak osobe na koju se ti podaci odnose,

5. ako se iznose podaci za potrebe naplate poreznog duga,

6. ako se podaci daju na zahtjev drugog javnopravnog tijela koje po službenoj dužnosti traži podatke nužne za ostvarivanje prava pred tim tijelom povodom zahtjeva stranke u postupku, a koje bi inače stranka trebala sama pribaviti,

7. ako ustrojstvene jedinice Ministarstva financija međusobno dostavljaju podatke koji mogu biti od utjecaja na utvrđivanje prava i obveza poreznih obveznika,

8. ako se podaci daju na temelju ugovora o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja koji su u primjeni u Republici Hrvatskoj,

9. ako se podaci daju u skladu s postupkom propisanim ovim Zakonom za pružanje i dobivanje pravne pomoći i

10. ako se podaci daju u skladu s postupkom propisanim ovim Zakonom o administrativnoj suradnji i razmjeni informacija između država članica Europskih zajednica.

(6) Obveza čuvanja porezne tajne nije povrijeđena u slučaju kada porezno tijelo bez posebnog zahtjeva dostavlja drugom javnopravnom tijelu podatke za koje je saznalo tijekom vođenja poreznog postupka, ako postoji sumnja u postojanje kaznenog djela, kršenje zakona ili drugog propisa za čije je provođenje nadležno neko drugo javnopravno tijelo.

(7) Obveza čuvanja porezne tajne nije povrijeđena ako Ministarstvo financija – Porezna uprava bez pristanka poreznog obveznika objavi na svojim internetskim stranicama popis dospjelih i neplaćenih dugova po osnovi poreza na dodanu vrijednost, poreza na dobit, poreza na dohodak i prireza, doprinosa za obvezna osiguranja, posebnog poreza na naftne derivate, posebnog poreza na duhanske prerađevine, posebnog poreza na pivo, posebnog poreza na kavu, posebnog poreza na bezalkoholna pića, poreza na promet nekretninama te carina, ako je ukupni iznos duga:

1. veći od iznosa 100.000,00 kuna za fizičke osobe koje obavljaju djelatnost,

2. veći od iznosa 300.000,00 kuna za pravne osobe i

3. veći od iznosa 15.000,00 kuna za sve ostale porezne obveznike.

(8) U izračun visine duga iz stavka 7. ovoga članka ne uzimaju se iznosi zaduženja dospjelih u zadnja tri mjeseca prije objave popisa dospjelih i nenaplaćenih dugova. Razdoblje od tri mjeseca računa se počevši od zadnjeg dana u mjesecu koji prethodi mjesecu objave popisa dospjelih i nenaplaćenih dugova. Izvršene uplate u razdoblju od navedena tri mjeseca uzimaju se u izračun visine duga iz stavka 7. ovoga članka.

(9) Datumi objave popisa dospjelih, a neplaćenih dugova iz stavka 7. ovoga članka, a sukladno vremenskom određenju poreznih zaduženja iz stavka 8. ovoga članka, su 31. srpnja, 31. listopada, 31. siječnja i 30. travnja.

(10) Popis iz stavka 7. ovoga članka, sadrži: ime i prezime ili naziv poreznog obveznika, godinu rođenja fizičke osobe, mjesto prebivališta ili boravišta fizičke osobe ili sjedišta pravne osobe, iznos duga po vrsti poreza te ukupni iznos duga. Na zahtjev osobe koja dokaže pravni interes, Porezna uprava popis može dopuniti i drugim podacima potrebnim radi nespornog utvrđivanja identiteta pojedinačnog poreznog obveznika s ovoga popisa, kao što su: datum i mjesec rođenja fizičke osobe i ime roditelja fizičke osobe. Porezna uprava može za porezne obveznike s popisa iz stavka 7. ovoga članka iznijeti podatke o poduzetim mjerama ovršnog postupka.

(11) Iznimno od stavka 7. i 9. ovoga članka, popis neće sadržavati podatke o dugovima poreznih obveznika kojima je porezno tijelo odobrilo odgodu ili obročno plaćanje duga ili reprogramiranje naplate poreznog duga.

(12) Iznimno, obveza čuvanja porezne tajne nije povrijeđena ako Ministarstvo financija – Porezna uprava bez pristanka poreznog obveznika objavljuje u sredstvima javnog priopćavanja i na svojim internetskim stranicama podatke potrebne radi ispravljanja netočnih ili nepotpunih informacija u slučaju ako je netočne ili nepotpune informacije porezni obveznik izravno ili neizravno dostavio sredstvima javnog priopćavanja.

(13) Ako ovim Zakonom nije uređeno drugačije, na obvezu čuvanja porezne tajne na odgovarajući način primjenjuje se Zakon o tajnosti podataka i Zakon o zaštiti osobnih podataka.

Obveza izdavanja računa i vođenja poslovnih knjiga i evidencija

Članak 54.

(1) Porezni obveznici dužni su izdavati račune te voditi poslovne knjige i evidencije radi oporezivanja prema propisima kojima se uređuje pojedina vrsta poreza.

(2) Porezni obveznici dužni su postupati prema odredbama stavka 1. ovoga članka i u slučaju kad su te knjige i evidencije dužni voditi i prema drugim propisima.

(3) Porezni obveznici koji isporuku dobara ili obavljanje usluga naplaćuju u gotovini obvezni su promet iskazivati putem naplatnih uređaja ili na drugi odgovarajući način.

(4) Stalna poslovna jedinica strane osobe i pravna osoba čiji je osnivač strana osoba dužne su izdavati račune, voditi poslovne knjige i evidencije radi oporezivanja prema poreznim propisima koji se primjenjuju u Republici Hrvatskoj.

Zastara

Članak 94.

(1) Pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, pravo na pokretanje postupka naplate poreza, kamata i troškova ovrhe te pravo poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe zastarijeva za tri godine računajući od dana kada je zastara počela teći.

(2) Pravo poreznog tijela na pokretanje prekršajnog postupka zastarijeva kad proteknu tri godine od počinjenja prekršaja.

(3) Zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći nakon isteka godine u kojoj je trebalo utvrditi porezne obveze i kamate.

(4) Zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći nakon isteka godine u kojoj je u tijeku postupka ispitivanja izvora imovine utvrđeno da ima osnove za oporezivanje.

(5) Zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći nakon isteka godine u kojoj je utvrđena zlouporaba prava u porezno-dužničkom odnosu.

(6) Zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe.

(7) Zastara prava na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik stekao pravo na povrat.

(8) U vrijeme zastare računa se i vrijeme koje je proteklo u korist prednika poreznog obveznika.

(9) Ako se radi naplate poreza, kamata i troškova ovrhe vodi postupak pred sudom, za vrijeme trajanja tog postupka zastara ne teče.

(10) Kad protekne vrijeme zastare, porezno tijelo čija je tražbina osigurana zalogom ili hipotekom može se namiriti samo iz opterećene stvari ako je drži u neposrednom posjedu ili ako je njegovo pravo upisano u javnoj knjizi. Međutim, zastarjela tražbina po osnovi kamata ne može se namiriti ni iz opterećene stvari.

(11) Ako ovim Zakonom nije uređeno drugačije, na poreznu zastaru primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima.

Apsolutna zastara

Članak 96.

(1) Apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe te prava poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći, a prema odredbama članka 94. stavka 3. 4. i 5. ovoga Zakona.

(2) Apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na pokretanje prekršajnog postupka nastupa za šest godina od dana kada je zastara počela prvi put teći.

(3) Apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata u postupku ispitivanja izvora imovine u kojem je utvrđeno da ima osnove za oporezivanje nastupa za šest godina od dana kada je zastara počela prvi put teći.

(4) Apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata u postupku utvrđivanja zlouporabe prava u porezno-dužničkom odnosu nastupa za šest godina od dana kada je zastara počela prvi put teći.

Prodaja ili otpis poreznog duga iz porezno-dužničkog odnosa

Članak 120.

(1) Osim u slučajevima utvrđenima ovim Zakonom, Vlada Republike Hrvatske može na prijedlog ministra financija donijeti odluku o prodaji ili otpisu poreznog duga iz porezno-dužničkog odnosa.

(2) Pravima poreznog tijela iz porezno-dužničkog odnosa u postupku predstečajne nagodbe čija vrijednost predmeta prelazi iznos od 10.000.000,00 kuna ovlašten je raspolagati ministar financija.

(3) Pravima poreznog tijela iz porezno-dužničkog odnosa u stečajnom postupku, postupku predstečajne nagodbe čija vrijednost predmeta ne prelazi iznos od 10.000.000,00 kuna i skraćenom postupku predstečajne nagodbe ovlašten je raspolagati čelnik poreznog tijela.

(4) Čelnik poreznog tijela može donijeti odluku o otpisu poreznog duga iz porezno-dužničkog odnosa koji je ostao nenaplaćen nakon proteka roka od četiri godine od nastupanja aposlutnog roka zastare prava na naplatu poreznog duga. Odluka o otpisu poreznog duga obvezno sadrži oznaku poreznog duga i razdoblje na koje se odnosi otpis.

(5) Ako porezni obveznik svojevolarno izvrši uplatu na ime poreznog duga nakon što je porezni dug otpisan radi zastare i nenaplativosti, porezno tijelo će ponovno evidentirati iznos poreznog duga.

(6) U iznimnim slučajevima, kada je to od interesa za Republiku Hrvatsku, Vlada Republike Hrvatske, na prijedlog ministra financija, može donijeti odluku o potpunom ili djelomičnom namirenju poreznog duga ustupanjem nekretnina.

Ovršna i vjerodostojna isprava

Članak 128.

(1) Ovrha se provodi na temelju ovršne ili vjerodostojne isprave.

(2) Ovršne isprave iz stavka 1. ovoga članka jesu:

1. rješenje o utvrđivanju poreza,

2. obračunska prijava koju porezni obveznik podnosi u propisanim rokovima radi obračuna i iskazivanja obveze uplate poreza, a prema odredbama zakona kojima se uređuje pojedina vrsta poreza.

(3) Vjerodostojna isprava u smislu stavka 1. ovoga članka jest knjigovodstveni izlist stanja poreznog duga potpisan od ovlaštene osobe poreznog tijela.

Obustava ovrhe

Članak 135.

Ovrha će se obustaviti po službenoj dužnosti ili na prijedlog ovršenika:

1. ako je ovršna isprava nakon pravomoćno dovršenog postupka preinačena, ukinuta ili poništena,

2. ako prestanu prava i obveze iz porezno-dužničkog odnosa,

3. ako nema osnove za nastavak postupka zbog razloga iz članka 143. ovoga Zakona,

4. ako se otvori postupak predstečajne nagodbe,
5. ako se otvori stečajni postupak.

Otpis dospjelog poreznog duga

Članak 137.

(1) Tražbina s osnove poreza koja se ne može naplatiti ni u postupku ovrhe, otpisuje se kao nenaplativa:

1. ako je ovršenik umro, a nije ostavio pokretnina ni nekretnina iz kojih se može naplatiti dug po osnovi poreza,
2. ako postoji pravomoćno rješenje o zaključenju stečajnog postupka nad pravnom osobom ili ako je ista informacija razmijenjena između sudskog registra i poreznog tijela elektroničkim putem, a ne postoji osiguranje duga po osnovi poreznog jamstva,
3. ako postoji pravomoćno rješenje o sklopljenoj predstečajnoj nagodbi kojom je utvrđeno da se dug otpisuje,
4. ako postoji pravomoćno rješenje o brisanju iz sudskog registra, a ne postoji osiguranje duga po osnovi poreznog jamstva.

(2) Ako protiv odgovorne osobe u pravnoj osobi iz stavka 1. točke 2. ovoga članka bude podnesen zahtjev za plaćanje sukladno članku 26. ovoga Zakona te s osnove pogodavanja vjerovniku, tražbina poreznog tijela od ovršenika će se ponovno evidentirati.

(3) Ako bi izvršenje naplate poreznog duga dovelo u pitanje osnovne životne potrebe dužnika odnosno ovršenika i članova njegova kućanstva, porez se može iznimno, na njegov zahtjev, otpisati u cijelosti ili djelomice.

(4) O otpisu dospjelog poreznog duga iz stavka 3. ovoga članka, na osnovi pisanog i obrazloženog zahtjeva dužnika odnosno ovršenika koji se podnosi poreznom tijelu nadležnom prema prebivalištu ili uobičajenom boravištu dužnika odnosno ovršenika, rješenjem odlučuje čelnik poreznog tijela.

Ovlaštene osobe

Članak 158.b

- (1) Postupak utvrđivanja zlouporabe prava iz porezno-dužničkog odnosa provode inspektori službe za ovršni postupak i porezni revizori.
- (2) Osim osoba iz stavka 1. ovoga članka, za obavljanje pojedinih zadataka čelnik poreznog tijela može ovlastiti i druge stručno osposobljene osobe.

VIII. ADMINISTRATIVNA SURADNJA IZMEĐU DRŽAVA ČLANICA EUROPSKIH ZAJEDNICA ZA PODRUČJE POREZA

Stvarna nadležnost i područje primjene

Članak 172.

- (1) Porezna uprava je ovlašteno tijelo za provođenje propisa Europskih zajednica o administrativnoj suradnji na području poreza na temelju Direktiva 77/799 EEZ i 2008/55 EZ.
- (2) Odredbe stavka 1. ovoga članka ne primjenjuju se na carine i posebne poreze.
- (3) Sa zahtjevima zaprimljenima od ovlaštenih tijela država članica Europskih zajednica (u daljnjem tekstu: država članica) u vezi s pružanjem uzajamne pomoći postupat će se jednako kao i sa zahtjevima zaprimljenima od hrvatskih ovlaštenih tijela.
- (4) Ovlašćuje se ministar financija da u roku od četiri mjeseca od dana pristupanja u članstvo EU pravilnikom propiše postupak primjene Direktiva 77/799 EEZ i 2008/55 EZ.

Izravna primjena Uredbi Europskih zajednica

Članak 173.

- (1) Odredbe Uredbe Europskih zajednica o administrativnoj suradnji na području poreza na dodanu vrijednost primjenjuju se izravno.
- (2) Porezna uprava je ovlašteno tijelo za provođenje Uredbe Europskih zajednica o administrativnoj suradnji na području poreza na dodanu vrijednost.

2. RAZMJENA INFORMACIJA NA PODRUČJU UTVRĐIVANJA NEPOSREDNIH POREZA

Područje primjene razmjene informacija

Članak 174.

Ova glava primjenjuje se na sljedeće poreze koji se utvrđuju u Republici Hrvatskoj:

1. porez na dohodak, porez na dobit, prirez porezu na dohodak, porez na cestovna motorna vozila, porez na plovila, porez na kuće za odmor, porez na promet nekretnina,
2. porez na premije osiguranja od automobilske odgovornosti i premije kasko osiguranja cestovnih vozila.

Razmjena informacija na zahtjev

Članak 175.

(1) Na zahtjev ovlaštenih tijela drugih država članica Porezna uprava obvezna je proslijediti, što je prije moguće, svaku informaciju koja bi nadležnom tijelu države članice podnositelja zahtjeva mogla omogućiti ispravno utvrđivanje poreza na dohodak i poreza na dobit, te poreza na imovinu i poreza na premije osiguranja.

(2) U slučaju da Porezna uprava ne raspolaže traženim informacijama, zatražit će informacije od drugih nadležnih tijela i bez odgode ih proslijediti podnositelju zahtjeva.

Spontana razmjena informacija

Članak 176.

(1) Porezna uprava prosljeđuje informacije o porezima navedenim u članku 174. ovoga Zakona ovlaštenom tijelu druge države članice:

1. kada postoji sumnja da je druga država članica uskraćena za porezne prihode,
2. kada porezni obveznik traži porezne olakšice ili ima pravo na porezna oslobođenja, što za njega rezultira većim poreznim obvezama ili stvara porezne obveze u drugim državama članicama,
3. kada je porezni obveznik uključen u transakcije s poreznim obveznikom koji ima sjedište u drugoj državi članici, a obavlja transakcije preko jedne ili više država kako bi umanjio poreznu obvezu,
4. kada Porezna uprava smatra da je plaćen manji iznos poreza raspodjelom dobiti koja nije u skladu s propisima o povezanim društvima,
5. kada se naknadno pojave nove činjenice ili dokazi koji su povezani s prije proslijeđenim informacijama, a bitne su za oporezivanje.

(2) Na temelju bilateralnih ugovora o razmjeni informacija sklopljenih s drugim državama članicama, Porezna uprava prosljeđuje informacije u svim slučajevima koji nisu navedeni u stavku 1. ovoga članka.

(3) Porezna uprava može proslijediti informacije drugim državama članicama i u svim drugim slučajevima.

Automatska razmjena informacija

Članak 177.

(1) Osim informacija iz članka 174. ovoga Zakona, Porezna uprava na temelju bilateralnih ugovora o automatskoj razmjeni informacija redovito prosljeđuje i druge informacije ovlaštenim tijelima drugih država članica.

(2) Porezna uprava obvezna je obavijestiti Europsku komisiju o svakom bilateralnom ugovoru o automatskoj razmjeni informacija koji je sklopljen s ovlaštenim tijelima drugih država članica, a koji se ne odnosi isključivo na pojedinačne porezne slučajeve.

Nazočnost službenika drugih država članica

Članak 178.

(1) Porezna uprava Republike Hrvatske, uz konzultacije s nadležnim tijelom druge države članice, može za potrebe razmjene informacija odobriti nazočnost predstavnika ovlaštenih tijela drugih država članica u svojim službenim prostorijama tijekom nadzora ili očevida kod poreznog obveznika.

(2) Tijekom konzultacija određuju se uvjeti pod kojima se daje dopuštenje iz stavka 1. ovoga članka.

(3) Porezni obveznik dužan je prihvatiti nazočnost službenika druge države članice u slučaju iz stavka 1. ovoga članka.

Nazočnost službenika Porezne uprave u drugim državama članicama

Članak 179.

U svrhu razmjene informacija o porezima iz članka 174. ovoga Zakona Porezna uprava može imenovati službenika Porezne uprave da bude nazočan u istražnim radnjama u drugoj državi, koje se vode od strane ili u ime nadležnog tijela te države u okviru pružanja informacija Republici Hrvatskoj.

Usporedni nadzor

Članak 180.

(1) Kada je poslovanje jednog ili više poreznih obveznika od zajedničkog ili dodatnog interesa za dvije ili više država članica, te države mogu dogovoriti provedbu usporednog nadzora na svom području radi razmjene tako dobivenih informacija ako smatraju da bi to bilo učinkovitije od provođenja nadzora u samo jednoj državi članici.

(2) U slučaju odbijanja zahtjeva za nadzor, Porezna uprava je obvezna odmah obavijestiti tijelo podnositelja zahtjeva o toj odluci.

(3) Porezna uprava će obavijestiti ovlašteno tijelo druge države članice o poreznom obvezniku za kojeg predlaže usporedni nadzor. Porezna uprava iznijet će razloge zbog kojih je predložen usporedni nadzor, navodeći informacije na kojima se zasniva takav prijedlog, te vremensko razdoblje poslovanja poreznog obveznika za koje treba provesti nadzor.

Prosljeđivanje upravne obavijesti

Članak 181.

(1) Porezna uprava na zahtjev ovlaštenog tijela države podnositelja zahtjeva, u skladu s odredbama ovoga Zakona, obavještava poreznog obveznika o svim poreznim aktima upravnih tijela države podnositelja zahtjeva, koji se odnose na primjenu njezina zakonodavstva u području poreza iz članka 174. ovoga Zakona. Zahtjev za prosljeđivanje obavijesti treba sadržavati porezni akt o kojem se mora obavijestiti, te ime i prezime, odnosno naziv, adresu poreznog obveznika i druge podatke koji mogu olakšati identifikaciju poreznog obveznika.

(2) Porezna uprava je obvezna odmah obavijestiti podnositelja zahtjeva o poduzetim radnjama, a osobito o datumu prosljeđivanja obavijesti poreznom obvezniku.

Tajnost podataka

Članak 182.

(1) Sve informacije koje Porezna uprava zaprimi putem administrativne suradnje na području oporezivanja smatraju se poreznom tajnom u smislu članka 8. ovoga Zakona.

(2) Informacije zaprimljene sukladno stavku 1. ovoga članka moraju biti dostupne samo osobama koje provode postupak oporezivanja i nadzora, osobama odgovornima za vođenje prekršajnog postupka u vezi s porezima na koje se odnose povjerljive informacije i osobama koje izravno sudjeluju u sudskom postupku.

(3) Uz prethodno odobrenje ovlaštenog tijela druge države članice, informacije koje je Porezna uprava zaprimila mogu se proslijediti nadležnom tijelu treće države članice.

(4) Na zahtjev ovlaštenog tijela druge države članice Porezna uprava može odobriti tom tijelu da proslijedi informacije koje je dobilo od Republike Hrvatske nekoj trećoj državi članici.

(5) Porezna uprava obavještava poreznog obveznika o prosljeđivanju bilo kakvih informacija o njemu navedenih u stavku 3. ovoga članka.

Ograničenja u razmjeni informacija

Članak 183.

(1) Ako Republika Hrvatska propisuje stroža pravila u pogledu tajnosti informacija u odnosu na državu članicu podnositelja zahtjeva, tada Porezna uprava neće proslijediti informacije državi članici osim ako dobije pisano jamstvo da će ta država članica postupati s tim informacijama na isti način kao i Republika Hrvatska.

(2) Porezna uprava može odbiti razmjenu informacija:

1. ako bi prosljeđivanje tih informacija bilo suprotno domaćem zakonodavstvu i administrativnoj praksi,

2. ako podnositelj zahtjeva nije iskoristio sve vlastite uobičajene izvore informacija koje je, u skladu s okolnostima, mogao iskoristiti za dobivanje traženih informacija bez ugrožavanja postavljenih ciljeva,
3. ako bi njihovo prosljeđivanje dovelo do otkrivanja poslovne, industrijske ili profesionalne tajne ili poslovne politike, te ako bi njihovo prosljeđivanje bilo suprotno javnom poretku Republike Hrvatske,
4. ako država članica koja je zatražila informacije nije u mogućnosti, zbog činjeničnih razloga, zakonskih odredaba ili administrativne prakse dostaviti istu vrstu informacija,
5. ako se u Republici Hrvatskoj ne može dobiti informacija za utvrđivanje poreza.

3. POMOĆ PRI NAPLATI TRAZBINE

Mjere za naplatu tražbine

Članak 184.

(1) Na zahtjev ovlaštenog tijela druge države članice, Porezna uprava poduzima mjere za naplatu sljedećih tražbina:

1. povrati, interventna plaćanja i drugi zahtjevi koji čine dio sustava ukupnog ili djelomičnog financiranja Europskog fonda za smjernice i jamstva u poljoprivredi (EAGGF), uključujući iznose koji trebaju biti prikupljeni u vezi s tim aktivnostima, te poljoprivredne pristojbe i ostala davanja koja trebaju biti osigurana u okviru zajedničke organizacije tržišta šećera,
2. porez na dohodak, porez na dobit, prirez porezu na dohodak, porez na cestovna motorna vozila, porez na plovila, porez na kuće za odmor, porez na promet nekretnina,
3. porez na dodanu vrijednost,
4. porez na premije osiguranja od automobilske odgovornosti i premije kasko osiguranja cestovnih vozila,
5. troškovi naplate tražbina navedenih u točki 1. do 4. ovoga stavka,
6. kamate i prekršajne kazne koje se odnose na tražbine iz točke 1. do 4. ovoga stavka, osim bilo koje sankcije kaznene prirode kako je utvrđeno zakonima države članice primatelja zahtjeva.

(2) S tražbinama iz stavka 1. ovoga članka postupa se kao i s domaćim tražbinama.

(3) Pristup informacijama koje se dostavljaju u okviru pomoći pri naplati tražbina između država članica može se dati:

1. osobama koje su navedene u zahtjevu za pomoć pri naplati,
2. osobama i ovlaštenim tijelima koja sudjeluju u postupku naplate,

3. sudbenoj vlasti kojoj je podnesen zahtjev za naplatu tražbina.

(4) Porezna uprava odbija zahtjev za pomoć pri naplati tražbina ako je ovršna isprava na temelju koje se otvorio postupak naplate starija od pet godina. Ako je ovršna isprava osporavana, rok od pet godina teče od trenutka kada prema obavijesti države članice podnositelja zahtjeva više ne postoji mogućnost osporavanja tražbina.

(5) U svrhu postupanja po zahtjevu za pomoć pri naplati tražbina, ovršnom ispravom smatrat će se isprava poreznog tijela druge države članice o dospjeloj tražbini.

Zahtjev za informacijama

Članak 185.

(1) Na zahtjev ovlaštenog tijela države članice podnositelja zahtjeva Porezna uprava dostavlja informacije potrebne za naplatu tražbina iz članka 184. stavka 1. ovoga Zakona.

(2) Porezna uprava može odbiti zahtjev za informacijama ako prikupljanje traženih informacija nije u skladu s domaćim zakonodavstvom o naplati tražbina, ako bi njihovo prosljeđivanje dovelo do otkrivanja poslovne, industrijske ili profesionalne tajne ili poslovne politike, te ako bi njihovo prosljeđivanje bilo suprotno javnom poretku Republike Hrvatske.

Zahtjev za prosljeđivanje informacija

Članak 186.

Na zahtjev podnositelja zahtjeva Porezna uprava obavijestit će poreznog obveznika o poreznom aktu izdanom od podnositelja zahtjeva koji se odnosi na tražbine ili naplatu tražbina. Porezna uprava obvezna je što je prije moguće obavijestiti podnositelja zahtjeva o poduzetim mjerama, posebno o datumu dostave.

Zahtjev za poduzimanje prethodnih mjera osiguranja

Članak 187.

Na opravdani zahtjev podnositelja zahtjeva, Porezna uprava poduzima prethodne mjere osiguranja naplate tražbine u skladu s domaćim zakonodavstvom.

Zahtjev za naplatu

Članak 188.

(1) Na zahtjev stranoga nadležnog tijela i na temelju priložene originalne ovršne isprave Porezna uprava poduzima mjere ovrhe u skladu s domaćim zakonodavstvom.

(2) U slučaju da se nakon što je zahtjev poslan doznaju informacije značajne za rješavanje zahtjeva, Porezna uprava odmah će o tome obavijestiti primatelja zahtjeva.

Odbijanje zahtjeva za naplatu

Članak 189.

(1) Porezna uprava odbija zahtjev za naplatu ili poduzimanje mjera osiguranja naplate ako podnositelj zahtjeva ne dokaže da tražbina i/ili ovršna isprava nisu osporavani pred sudom te da je prisilna naplata bila pokrenuta u vlastitoj državi, a rezultirala je neuspjehom ili djelomičnom naplatom tražbine.

(2) Porezna uprava odbija zahtjev za naplatu tražbine ili mjere osiguranja naplate ako bi taj zahtjev ozbiljno ugrozio poslovanje poreznog obveznika i time prouzročio značajne socijalne i gospodarske poteškoće u Republici Hrvatskoj.

Odgoda postupka naplate

Članak 190.

(1) U slučaju da su tijekom postupka naplate tražbine porezni akti koji omogućuju prisilnu naplatu u državi članici u kojoj se nalazi podnositelj zahtjeva osporavani u sudskom postupku od zainteresirane stranke, Porezna uprava donosi rješenje o odgodi postupka naplate.

(2) Ako je pokrenut postupak pred sudom, a sudska odluka potvrdi rješenje Porezne uprave, ta odluka će se smatrati aktom koji omogućuje nastavak prisilne naplate.

(3) Kada sudska odluka postane pravomoćna i podnositelj zahtjeva o tome obavijesti Poreznu upravu, Porezna uprava će nastaviti postupak naplate u skladu sa sudskom odlukom.

(4) Ako je sudskom odlukom usvojena tužba poreznog obveznika, podnositelj zahtjeva je obvezan vratiti bilo koji naplaćeni iznos zajedno s pripadajućom odštetom, sukladno domaćem zakonodavstvu.

Zastara

Članak 191.

(1) Na tražbine iz zahtjeva za naplatu primjenjuju se rokovi zastare države članice podnositelja zahtjeva.

(2) Mjere u postupku naplate tražbine poduzete od Porezne uprave ili drugoga nadležnog tijela, koje bi, da su poduzete od podnositelja zahtjeva, sukladno zakonskim propisima države članice u kojoj je prebivalište ili sjedište podnositelja zahtjeva, imale utjecaj na obustavu ili prekid tijeka zastare, smatrat će se poduzetima od podnositelja zahtjeva.

Način plaćanja tražbina

Članak 192.

(1) Tražbine se naplaćuju u kunama i prosljeđuju se državi članici podnositelja zahtjeva.

(2) Uz prethodni dogovor s podnositeljem zahtjeva, Porezna uprava odobrit će poreznom obvezniku odgodu plaćanja ili plaćanje u obrocima.

(3) Sve naplaćene kamate obračunane u skladu s propisima za obračunavanje zatezne kamate u Republici Hrvatskoj, prosljeđuju se državi članici podnositelja zahtjeva.

Troškovi

Članak 193.

(1) Sve troškove nastale u vezi s postupkom naplate tražbina snosit će Porezna uprava. Troškove naplate tražbina Porezna uprava naplaćuje od poreznog obveznika.

(2) Porezna uprava može s podnositeljem zahtjeva dogovoriti naknadu troškova kada naplata tražbina predstavlja problem, kada su troškovi naplate izrazito visoki ili kada je naplata povezana s borbom protiv organiziranog kriminala.

Vlastiti zahtjevi za administrativnu suradnju

Članak 194.

(1) Porezna uprava je na temelju odredaba članka 174. do 193. ovoga Zakona ovlaštena podnositi zahtjeve ovlaštenim tijelima drugih država članica.

(2) Porezno tijelo nadležno za porez na cestovna motorna vozila, porez na plovila i porez na kuće za odmor može preko Porezne uprave podnijeti zahtjev za pomoć pri naplati tražbina koje se odnose na porez na imovinu što ga duguje porezni obveznik s prebivalištem ili sjedištem na području druge države članice. Zahtjev se preko Porezne uprave upućuje ovlaštenom tijelu druge države članice.

IX. RAZMJENA INFORMACIJA IZMEĐU DRŽAVA ČLANICA EUROPSKIH ZAJEDNICA O ISPLAĆENIM KAMATAMA NA DOHODAK OD ŠTEDNJE NA TEMELJU DIREKTIVE 2003/48/EZ

Stvarna nadležnost i područje primjene

Članak 195.

(1) Porezna uprava je tijelo nadležno za razmjenu informacija između država članica Europske unije (dalje u tekstu: država članica) o isplaćenim kamatama na dohodak od štednje nerezidentima država članica, kao i za primjenu pet Sporazuma sklopljenih između Europske unije i Švicarske federacije, Republike San Marino, Andore, Lihtenštajna i Monaca (u daljnjem tekstu: treće države).

(2) Odredbe stavka 1. ovoga članka primjenjivat će se na svaki Sporazum koji će Republika Hrvatska sklopiti sa svakim ovisnim i pridruženim područjem država članica.

Stvarni korisnik

Članak 197.

Stvarni korisnik je fizička osoba koja je rezident druge države članice i kojoj je kamata isplaćena ili fizička osoba kojoj je isplata kamate osigurana, osim ako ta osoba ne pruži dokaz da kamata nije primljena ili da isplata nije osigurana u njegovu osobnu korist zbog jednog od sljedećih razloga:

1. smatra se isplatiteljem u smislu članka 199. ovoga Zakona;
2. djeluje za korist:
 - pravne osobe,
 - subjekta čija se dobit oporezuje prema načelima za oporezivanje trgovačkih društava,
 - subjekta s kojim se postupa kao s investicijskim fondom, UCITS, ili,
 - subjekta iz članka 200. ovoga Zakona. U tom slučaju fizička osoba koja prima kamatu ili kojoj je isplata osigurana mora gospodarskom subjektu koji isplaćuje kamatu priopćiti ime, prezime i adresu subjekta kome će kamata biti isplaćena, a on priopćava istu informaciju nadležnoj poreznoj upravi;
3. djeluje u ime druge fizičke osobe koja je stvarni korisnik, te isplatitelju kamate priopćava ime, prezime i adresu toga stvarnoga korisnika. Ako isplatitelj nema tu informaciju niti bilo koji drugi element na temelju kojeg bi identificirao stvarnog korisnika kamate, fizička osoba koja djeluje u njegovo ime smatrat će se stvarnim korisnikom.

Utvrđivanje identiteta i rezidentnosti stvarnoga korisnika

Članak 198.

(1) Isplatitelj će poduzeti određene mjere kako bi se utvrdio identitet i rezidentnost stvarnoga korisnika u skladu sa stavkom 2. ovoga članka ako je fizička osoba kojoj je kamata isplaćena ili kojoj je isplata kamate osigurana zastupnik stvarnoga korisnika. Ako isplatitelj nema informacije kako bi identificirao stvarnoga korisnika, stvarnim korisnikom smatrat će se navedeni zastupnik.

(2) Isplatitelj utvrđuje identitet stvarnoga korisnika ovisno o tome kada su ugovoreni odnosi između isplatitelja i primatelja kamata, i to:

1. za ugovorne odnose prije 1. siječnja 2004., isplatitelj utvrđuje identitet i rezidentnost stvarnoga korisnika, koji se sastoji od njegova imena, prezimena i stalne adrese, koristeći se raspoloživim informacijama, a osobito informacijama stečenima sukladno odredbama Zakona o sprječavanju pranja novca i financiranja terorizma;

2. za ugovorne odnose sklopljene, ili transakcije izvršene u nedostatku ugovornih odnosa, na dan 1. siječnja 2004. ili nakon 1. siječnja 2004. isplatitelj utvrđuje identitet i rezidentnost stvarnoga korisnika, koji se sastoji od njegova imena, prezimena, stalne adrese i, ako postoji, poreznoga identifikacijskog broja koji mu je dodijelila država rezidentnosti.

Navedeni podaci utvrđuju se na temelju putovnice ili službene osobne iskaznice koju predočuje stvarni korisnik. Ako se ti podaci ne pojavljuju na putovnici ili službenoj osobnoj iskaznici, adresa stalnog boravišta utvrđuje se na temelju bilo kojega drugoga dokumentiranog dokaza o identitetu koji predočuje stvarni korisnik. Ako se porezni identifikacijski broj ne pojavljuje na putovnici, službenoj osobnoj iskaznici ili bilo kojemu drugom dokumentiranom dokazu o identitetu, uključujući i potvrdu o rezidentnosti koju za porezne svrhe predočuje stvarni korisnik, identitet se nadopunjava pozivanjem na datum i mjesto rođenja stvarnoga korisnika koji se uzima iz putovnice ili službene osobne iskaznice.

Rezidentnost fizičke osobe čiji se identitet utvrđuje na temelju putovnice ili službene osobne iskaznice, izdane od države članice, a koja se izjašnjava kao rezident treće države, utvrđuje se na temelju porezne potvrde o rezidentnosti, koju izdaje nadležno tijelo treće države za koju se osoba izjasnila da je njihov rezident. Ako se takva potvrda ne predoči, država članica, koja je izdala putovnicu ili drugi službeni dokument identifikacije smatra se državom rezidentnosti.

Isplatitelj po primitku

Članak 200.

(1) Svaki gospodarski subjekt sa sjedištem u državi članici kome je kamata isplaćena ili isplata osigurana za izravnu korist stvarnoga korisnika smatrat će se isplatiteljem po primitku za takvu isplatu.

(2) Stavak 1. ovoga članka ne primjenjuje se ako je gospodarskom subjektu koji obavlja ili osigurava isplatu dostavljen službeni dokaz da se radi o primatelju:

1. pravnoj osobi, osim pravnih osoba iz stavka 8. ovoga članka ili
2. koji se oporezuje porezom na dobit prema načelima za oporezivanje trgovačkih društava ili
3. koji posluje kao investicijski fond UCITS.

(3) Svaki gospodarski subjekt koji isplaćuje kamatu ili osigurava isplatu osobi koja se u smislu stavka 1. ovoga članka smatra isplatiteljem po primitku, sa sjedištem u drugoj državi članici, dužan je svojoj poreznoj upravi priopćiti ime, prezime i adresu te osobe kao i ukupni iznos kamate koju isplaćuje ili osigurava isplatu. Porezna uprava će informaciju proslijediti nadležnom tijelu države članice u kojoj je ta osoba osnovana.

(4) Svaki gospodarski subjekt postupi u skladu s rokovima i postupcima iz članka 202. stavka 1. ovoga Zakona.

(5) Porezna uprava postupat će u skladu s rokovima i postupcima iz članka 203. ovoga Zakona.

(6) Svaka osoba koja se smatra isplatieljem po primitku iz stavka 1. ovoga članka, može zatražiti da se s njom postupa kao s investicijskim fondom UCITS iz stavka 2. točke 3. ovoga članka pod uvjetom da hrvatskom gospodarskom subjektu koji mu obavlja ili osigurava isplatu dostavi službenu potvrdu izdanu od strane države članice u kojoj je osnovan.

(7) Svaka osoba koja se smatra isplatieljem po primitku iz stavka 1. ovoga članka, sa sjedištem u Republici Hrvatskoj, može zatražiti od Porezne uprave potvrdu da se s njom postupa kao s investicijskim fondom UCITS iz stavka 2. točke 3. ovoga članka. Porezna uprava će potvrdu, koja osigurava da će nadležno tijelo druge države članice s njom postupati kao s investicijskim fondom UCITS iz stavka 2. točke 3. ovoga članka, izdati u roku od dva mjeseca od dana zaprimanja zahtjeva.

(8) Pravne osobe koje se smatraju isplatieljem po primitku iz ovoga članka su:

1. u Finskoj: avoin yhtiö (Ay) i kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag i kommanditbolag
2. u Švedskoj: handelsbolag (HB) i kommanditbolag (KB).

Isplaćena kamata

Članak 201.

»(1) Isplaćene kamate su:

1. kamate isplaćene u gotovini ili uplaćene na račun, vezano za tražbine svake vrste, bez obzira na to jesu li te tražbine osigurane zalogom i bez obzira na to nose li pravo sudjelovanja u dobiti dužnika, a posebno prihod od državnih vrijednosnih papira i prihod od obveznica ili zadužnica, uključujući premije i nagrade u svezi s tim vrijednosnim papirima, obveznicama i zadužnicama. Zatezne kamate zbog kašnjenja u plaćanju ne smatraju se kamatom;

2. obračunate ili kapitalizirane kamate pri prodaji, reotkupu ili otplati tražbina iz točke 1. ovoga stavka;

3. dohodak od kamata koje su isplaćene izravno ili putem osoba iz članka 200. ovoga Zakona, a koje je raspodijelio:

– investicijski fond UCITS,

– subjekt koji koristi mogućnost da se s njim postupa kao s investicijskim fondom UCITS na temelju službene potvrde prema članku 200. stavku 6. ovoga Zakona,

– investicijski fond osnovan izvan Europske unije;

4. dohodak ostvaren pri prodaji, reotkupu ili otplati dionica ili udjela u određenim osobama i subjektima, od izravnih ili neizravnih ulaganja, putem određenih subjekata za zajednička ulaganja ili osoba, pod uvjetom da je više od 25% njihove imovine uloženo u tražbine iz točke 1. ovoga stavka:

– investicijski fond UCITS,

– osoba s kojom se postupa kao da je investicijski fond UCITS, i to na temelju potvrde iz članka 200. stavka 6. ovoga Zakona,

– investicijski fond osnovan izvan područja Europske unije.

Ovaj dohodak će se smatrati isplaćenom kamatom samo do granice koja odgovara dobitima koji izravno ili neizravno potječu od isplaćene kamate iz točke 1. i 2. ovoga stavka.

(2) Ako isplatitelj ne posjeduje informacije iz stavka 1. točke 3. i 4. ovoga članka vezano za udio dohotka koji potječe od isplaćenih kamata, isplaćenom kamatom se smatra ukupan iznos dohotka.

(3) Ako isplatitelj ne posjeduje informacije vezano uz omjer imovine uložene u tražbine ili u dionice ili udjele kako je određeno u stavku 1. točki 4. ovoga članka, smatra se da je taj postotak iznad 25%. Ako isplatitelj ne može utvrditi iznos dohotka koji je stvarni korisnik realizirao, smatra se da iznos dohotka odgovara prihodima od prodaje, reotkupa ili otplate dionica ili udjela.

(4) Ako su kamate iz stavka 1. ovoga članka isplaćene ili uplaćene na račun osobe iz članka 200. stavka 2. ovoga Zakona, i ako se ne koristi opcija iz članka 200. stavka 6. ovoga Zakona, smatrat će se da se radi o isplati u trenutku kada je ta osoba ostvarila primitak kamate.

(5) Isplatitelj kamate iz stavka 1. točke 2. i 4. ovoga članka dužan je izvijestiti Poreznu upravu o ukupnoj obračunatoj kamati za razdoblje koje ne može biti dulje od jedne godine, čak i ako ne dođe do prodaje, reotkupa ili otplate tijekom toga razdoblja.

(6) Kamata iz stavka 1. točke 3. i 4. ovoga članka neće se smatrati isplaćenom kamatom u slučajevima kada je druga država članica koristila mogućnost izbora da se s isplaćenom kamatom postupa kao da se radi o kamati isplaćenoj od investicijskog fonda UCITS ili drugih subjekata sa sjedištem na području te druge države članice, ako ulaganje u tražbine iz stavka 1. točke 1. ovoga članka ne prelazi 15% njihove imovine.

(7) Postotak iz stavka 1. točke 4. ovoga članka utvrđuje se u skladu s investicijskom politikom fonda UCITS, odnosno u skladu s važećim zakonodavstvom i statutima investicijskih fondova i drugih subjekata, a u slučaju nepostojanja navedenoga, utvrđuje se prema aktualnom sastavu imovine.

2. RAZMJENA INFORMACIJA

Informacije o kojima izvještava isplatitelj

Članak 202.

(1) Isplatitelji dostavljaju Poreznoj upravi do 31. ožujka tekuće godine za prethodnu godinu, elektroničkim putem ili na prenosivu mediju, sljedeće informacije:

1. naziv tvrtke (naziv financijske institucije) i adresu sjedišta ili mjesta poslovanja isplatitelja,

2. identitet i rezidentnost stvarnog korisnika u skladu sa člankom 198. stavkom 2. ovoga Zakona,

3. broj računa stvarnoga korisnika ili, ako nije dostupan, opis tražbine na temelju kojeg se isplaćuje kamata, i

4. podatke koji se odnose na kamate isplaćene u skladu sa stavkom 2. ovoga članka.

(2) U minimalnoj količini informacija o isplaćenim kamatama o kojima izvješćuje isplatitelj pravi se razlika između sljedećih kategorija kamata:

1. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos kamata isplaćenih u gotovini ili uplaćenih na račun,

2. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 1. točke 2. ili 4. ovoga Zakona, iznos kamata ili dohotka, ili u nedostatku istih, puni iznos prihoda od prodaje, reotkupa ili otplate,

3. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona, iznos dohotka ili puni iznos distribuiranog dohotka od kamata,

4. u slučaju kamate u smislu članka 201. stavka 4. ovoga Zakona, iznos kamate koji se dodaje subjektima iz članka 200. stavka 1. ovoga Zakona koji ispunjavaju kriterije iz članka 196. i članka 197. ovoga Zakona (stvarni korisnici fizičke osobe rezidenti druge države članice),

5. u slučaju kamata isplaćenih u smislu članka 201. stavka 5. ovoga Zakona iznos godišnje kamate.

Automatska razmjena informacija

Članak 203.

(1) Porezna uprava priopćava informacije iz članka 202. ovoga Zakona nadležnim vlastima druge države članice.

(2) Priopćavanje informacija je automatsko i odvija se jednom godišnje, u razdoblju od šest mjeseci nakon završetka kalendarske godine, za sve isplate kamata tijekom te kalendarske godine.

Prijelazno razdoblje

Članak 204.

(1) Obveza za prvu dostavu informacija o isplaćenim kamatama na dohodak od štednje za hrvatske isplatitelje nastaje 30. ožujka u godini koja slijedi nakon godine prijema u članstvo EU.

(2) Porezna uprava će hrvatskim rezidentima kojima je ustegnut porez po odbitku na isplaćene kamate u drugoj državi članici, osigurati povrat obustavljenog poreza na način da će im odobriti uračunavanje poreza koji odgovara obustavljenom iznosu poreza po odbitku. Ako

je iznos poreza po odbitku veći od iznosa poreza koji hrvatski rezident treba platiti prema domaćem zakonodavstvu, Porezna uprava će razliku obustavljenog poreza po odbitku vratiti stvarnom korisniku.

(3) Porezna uprava može umjesto uračunavanja obustavljenog poreza po odbitku vratiti obustavljeni porez po odbitku. Unutar trideset dana od dana primitka zahtjeva u skladu sa stavkom 4. ovoga članka Porezna uprava prenijet će uplatu na porezni račun stvarnoga korisnika, obračunatu u kunama prema srednjem tečaju HNB na dan prijenosa.

(4) Uračunavanje ili povrat poreza po odbitku Porezna uprava izvršit će samo onda ako stvarni korisnik, hrvatski rezident, dostavi potrebne dokumente iz kojih se može utvrditi njegov status i iznos obustavljenog poreza po odbitku.

(5) Ako je pored poreza po odbitku iz stavka 2. ovoga članka kamata koju je primio stvarni korisnik, hrvatski rezident, bila oporezovana bilo kojom drugom vrstom poreza po odbitku, Porezna uprava će tako plaćeni porez uračunati prije postupka iz stavka 2. ovoga članka.

(6) Na zahtjev stvarnog korisnika hrvatskog rezidenta fizičke osobe, u razdoblju od dva mjeseca od zaprimanja zahtjeva, Porezna uprava će izdati potvrdu u svrhu neobustavljanja poreza po odbitku na isplaćene kamate u državama članicama. Potvrda vrijedi najviše tri godine, a sadrži:

– ime, prezime, adresu i porezni ili drugi identifikacijski broj, a u nedostatku istoga, datum i mjesto rođenja stvaranog korisnika,

– ime, prezime i adresu isplatitelja,

– broj bankarskog računa stvarnog korisnika, a u nedostatku istog instrument osiguranja.

(7) Tijekom prijelaznog razdoblja, domaće i međunarodne obveznice i druge prenosive dužničke vrijednosnice neće se smatrati tražbinom u smislu članka 201. stavka 1. ovoga Zakona ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

1. prenosive dužničke vrijednosnice koje su prvi put izdane prije 1. ožujka 2001. ili ako im je bio odobren originalni prospekt prije tog datuma od nadležnih tijela, ili od nadležnih tijela trećih država,

2. da nije bilo daljnjeg izdavanja takvih prenosivih dužničkih vrijednosnica na dan ili nakon 1. ožujka 2002. Ako se na dan ili nakon 1. ožujka 2002. izvrši daljnje izdanje gore navedenih prenosivih dužničkih vrijednosnica:

– ukupno izdanje navedenih vrijednosnica koje se sastoji od prvog i svih daljnjih izdanja, smatrat će se tražbinom u smislu članka 201. stavka 1. ovoga Zakona, ako su izdane od strane države ili s njom povezanih subjekata koji djeluje kao javnopravno tijelo ili čija je uloga priznata međunarodnim ugovorom iz Privitka,

– samo daljnje izdanje gore navedenih prenosivih dužničkih vrijednosnica u smislu članka 201. stavka 1. ovoga Zakona ako ih izdaje bilo koji drugi izdavatelj koji se ne nalazi u gore navedenom Privitku,

3. prenosive dužničke vrijednosnice ako sadrže gross-up klauzulu i klauzulu ranijeg reotkupa,
4. isplatitelj iz članka 200. ovoga Zakona sa sjedištem u državi članici koja primjenjuje porez po odbitku iz članka 204. stavka 2. ovoga Zakona i da isplaćuje kamatu ili osigurava isplatu kamate za izravnu korist stvarnog korisnika rezidenta druge države članice.

Prenosivi vrijednosni papiri su papiri koji se mogu prenositi sa jednog vjerovnika na drugog bez odobrenja dužnika.

Ovlasti ministra financija

Članak 205.

Ovlašćuje se ministar financija da u roku od četiri mjeseca od dana pristupanja u članstvo EU pravilnikom propiše postupak primjene Direktive 2003/48/EZ.

X. PREKRŠAJNE ODREDBE

Porezni prekršaj

Članak 206.

- (1) Porezni prekršaj je povreda poreznog propisa koja je kao prekršaj propisana ovim Zakonom i posebnim zakonima o pojedinim vrstama poreza.
- (2) Prekršajni postupak u prvom stupnju vodi i rješenje o prekršaju donosi vijeće za prekršajni postupak nadležnog područnog ureda Porezne uprave.
- (3) Ministar financija, na prijedlog ravnatelja Porezne uprave, može imenovati više vijeća za prekršajni postupak u područnim uredima.
- (4) Vijeće za prekršajni postupak ima predsjednika i dva člana koje na prijedlog ravnatelja Porezne uprave imenuje ministar financija.
- (5) Predsjednik vijeća za prekršajni postupak presjeda i rukovodi radom vijeća.
- (6) Za predsjednika vijeća za prekršajni postupak može se imenovati osoba koja je diplomirani pravnik s položenim pravosudnim ispitom.
- (7) Vijeće za prekršajni postupak može ovlastiti člana vijeća za vođenje postupka i donošenje odluka tijekom postupka, osim donošenja odluke o prekršaju.
- (8) O žalbi na rješenje doneseno u prvostupanjskom prekršajnom postupku rješava Visoki prekršajni sud.
- (9) Na prekršajni postupak koje vodi porezno tijelo primjenjuju se odredbe Prekršajnog zakona.

Novčane kazne za porezne prekršaje

Članak 207.

(1) Novčanom kaznom u iznosu od 5.000,00 do 500.000,00 kuna kaznit će se:

1. tko ne obračuna ili ne obračuna točno ili ne uplati ili ne uplati pravodobno ili ne podnese prijavu poreza po odbitku (članak 27.),

2. tko knjiženja i druga evidentiranja u poslovnim knjigama ne obavlja potpuno ili točno ili pravodobno ili uredno (članak 56. stavak 1.),

3. tko evidencije o dnevnom gotovinskom prometu ne vodi na mjestu na kojem se ti primici ostvaruju ili ne osigurava dostupnost evidencija poreznom tijelu (članak 56. stavak 5.),

4. tko poslovne knjige i druge evidencije ne vodi sukladno načinu oporezivanja ili tko pri vođenju poslovnih knjiga ili drugih evidencija na nosačima podataka ne osigura raspoložive, čitljive i sustavne podatke (članak 56. stavak 7.),

5. tko poslovne knjige i druge evidencije ne vodi prema temeljnim načelima urednog knjigovodstva (članak 56. stavak 8.),

6. tko poslovne knjige i druge evidencije s pripadajućom dokumentacijom ne čuva na mjestu propisanom zakonom (članak 56. stavak 9.),

7. tko na početku poslovanja i krajem svake poslovne godine ne popiše svu imovinu i obveze (članak 56. stavak 13.),

8. tko ne popiše imovinu i obveze pri promjenama cijena dobara ili kod statusnih promjena ili prestanka obavljanja djelatnosti ili kod otvaranja postupka stečaja ili likvidacije (članak 56. stavak 14.),

9. tko poslovne knjige, druge evidencije i knjigovodstvene isprave ne čuva u rokovima propisanim zakonom (članak 56. stavak 16.),

10. tko ne uruči ispis elektronički vođenih poslovnih knjiga, evidencija i izvješća, ili ne omogući pristup i nadzor podataka elektronički vođenih poslovnih knjiga, evidencija i izvješća, ili ne omogući pristup i nadzor računalnog ili drugoga elektroničkog sustava i baza podataka, odnosno tko ne osigura podatke na propisani način, ili ne osigura odgovarajuću zaštitu, tajnost i cjelovitost podataka, ili ne osigura čuvanje podataka u elektroničkom obliku, pristup podacima, čitljivost originalnih podataka, njihovo pravilno spremanje i čuvanje na propisani način (članak 57.),

11. tko na zahtjev poreznog tijela ne stavi na raspolaganje dokumentaciju o elektroničkom sustavu korištenom za vođenje poslovnih knjiga, evidencija i izvješća na propisani način (članak 57. stavak 6.),

12. tko ne prijavi činjenice bitne za utvrđivanje njegove porezne obveze u zakonskom roku (članak 58. stavak 1.),

13. tko ne prijavi činjenicu stjecanja većinskog udjela ili činjenicu da je u sustavu povezanih društava, u propisanom roku (članak 58. stavak 2.),
14. trgovačko društvo koje ne prijavi činjenicu promjene većinskog vlasnika u propisanom roku (članak 58. stavak 3.),
15. porezni obveznik koji odbije sudjelovati u poreznom postupku (članak 59. i članak 60.),
16. tko ne dostavi poreznom tijelu podatke o osobi i ovlašteniku za koje vodi račun, čuva ili kao zalog uzima vrijednosti ili ustupa pretinac (članak 61.),
17. tko ne podnese poreznu prijavu na poziv poreznog tijela (članak 62. stavak 2.),
18. porezni obveznik koji ne podnese poreznu prijavu poreznom tijelu u propisanom roku (članak 62. stavak 4.),
19. tko u poreznoj prijavi iskaže netočne ili neistinite podatke (članak 63. stavak 2.),
20. tko uz poreznu prijavu ne priloži dokumentaciju sukladno poreznim propisima (članak 63. stavak 3.),
21. tko ne izda poreznom obvezniku dokumentaciju potrebnu za poreznu prijavu (članak 63. stavak 4.),
22. tko ne podnese poreznu prijavu ili druge podatke potrebne za oporezivanje elektroničkim putem iako je to bio obavezan učiniti (članak 63. stavak 6.),
23. porezni obveznik koji se ne odazove na poziv poreznog tijela (članak 68.),
24. tko na zahtjev poreznog tijela ne dostavi podatke potrebne za utvrđivanje porezne obveze, provedbu ovrhe i mjera osiguranja (članak 69. stavak 1.),
25. tko se ne odazove na poziv poreznog tijela radi davanja obavijesti usmeno na službenom mjestu poreznog tijela (članak 69. stavak 4.),
26. tko na traženje poreznog tijela ne dostavi obavijest u pisanom obliku ili obavijest ne dostavi pravodobno (članak 69. stavak 7.),
27. tko ne predoči poslovne knjige, evidencije, poslovnu dokumentaciju i druge isprave na zahtjev poreznog tijela (članak 71. stavak 1.),
28. tko ometa očevid (članak 73. stavak 1.),
29. banka koja ne dostavi Poreznoj upravi u zakonom propisanom roku ili na njezin zahtjev podatke o prometu kunskih i deviznih računa pravnih osoba, fizičkih osoba koje obavljaju registriranu djelatnost obrta, slobodnih zanimanja i građana (članak 101.),
30. tko ne dopusti obavljanje poreznog nadzora (članak 104. stavak 1.),

31. porezni obveznik koji ne omogući obavljanje poreznog nadzora ovlaštenoj osobi za provođenje nadzora na njezin zahtjev (članak 108. stavak 4.),

32. tko ne sudjeluje u utvrđivanju činjeničnog stanja bitnog za njegovo oporezivanje na način da ne da obavijesti i ne predoči poslovnu dokumentaciju na zahtjev poreznog tijela, ne imenuje osobu koja će to raditi u njegovo ime ili ne omogući preuzimanje i cjelovitu reprodukciju podataka u elektroničkom obliku te njihovu dostupnost za cijelo vrijeme trajanja poreznog nadzora (članak 109. stavak 1., 2. i 3.),

33. ovršenik koji na zahtjev poreznog tijela ne da podatke ili da netočne i nepotpune podatke o svojoj imovini i dohotku (članak 127.),

34. banka i Financijska agencija, svaka u okviru svojih obveza, ako ne postupe u skladu s člankom 140. ovoga Zakona.

(2) Novčanom kaznom u iznosu od 2.000,00 do 100.000,00 kuna kaznit će se odgovorna osoba u pravnoj osobi za prekršaje iz stavka 1. točke 1. do 33. ovoga članka.

Članak 208.

(1) Novčanom kaznom u iznosu od 10.000,00 do 500.000,00 kuna kaznit će se za prekršaj tko ne izdaje račune, ne iskazuje isporuke dobara i usluga preko naplatnog uređaja ili na drugi odgovarajući način a naplaćuje ih gotovinom ili ne vodi poslovne knjige i evidencije radi oporezivanja u skladu sa zakonskim propisima (članak 54.).

(2) Novčanom kaznom u iznosu od 5.000,00 do 100.000,00 kuna kaznit će se odgovorna osoba u pravnoj osobi za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka.

Članak 209.

Ako porezni obveznik u roku od dvije godine od dana počinjenja prekršaja iz članka 207. i 208. ovoga Zakona počini isti prekršaj može mu se uz novčanu kaznu izreći i zaštitna mjera zabrane obavljanja zvanja, određenih djelatnosti, poslova i dužnosti

Članak 210.

(1) Novčanom kaznom u iznosu od 20.000,00 do 500.000,00 kuna kaznit će se za prekršaj isplatitelj koji na opisani način u propisanom roku Poreznoj upravi na dostavi informacije (članak 202. stavak 1).

(2) Novčanom kaznom u iznosu od 5.000,00 do 100.000,00 kuna kaznit će se odgovorna osoba u pravnoj osobi za prekršaje iz stavka 1. ovoga članka.